

*Píšu povídky,
píšu básně...
a Ex-libris
2020*

tentokrát na téma

*Labyrint světa,
Komenský a ráj knížek*

*sborníček vítězných prací
z literární a výtvarné soutěže*

červen 2020

Knihovna
Bedřicha
Beneše
Buchlovana

*Píšu povídky, píšu básně...
a Ex-libris 2020*

*tentokrát na téma
Labyrint světa,
Komenský a ráj knížek*

*sborníček vítězných prací
z literární a výtvarné soutěže*

červen 2020

*Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana
v Uherském Hradišti*

*„Nemilovat knihy znamená nemilovat moudrost.
Nemilovat moudrost však znamená stávat se hlupákem.“
Jan Amos Komenský*

Milí přátelé, milí mladí autoři,
dostává se vám do rukou sborníček toho nejlepšího, co přinesla letošní
literární soutěž **Píšu povídky, píšu básně...**

„Pojďme tentokrát spolu s Komenským zdůraznit význam čtení pro vzdělávání. Otevřít svoje srdce, milovat knihy, školu a moudrost! Toužit po lepším světě, po poznání, poznávat pravdu, sebe a svět. Myslet svobodně, prožívat, ověřovat, nebo si jen tak zahrát na školu...“ vyzývalo motto Klubu dětských knihoven Svazu knihovníků a informačních pracovníků České republiky. A tak se stal ústředním tématem pro mladé psavce i výtvarníky Labyrint světa, Komenský a ráj knížek.

A my jsme se ptali: Jaké by to bylo, kdyby vešel do třídy Jan Amos Komenský? Jak by vypadala škola snů, ideální školní den? Jaké by to bylo být učitelem a jak by měl nejlepší učitel vypadat? Jaké jsou mé zážitky ze školy? Na mnohé z těchto otázek jsme dostali odpověď formou řady povedených prozaických i poetických prací. Do 22. ročníku literární soutěže přispělo 188 mladých autorů. Zajímavé téma oslovilo nejen děti našeho regionu a máme z toho velkou radost! V porotě literární soutěže opět zasedli a práce posoudili: Lenka Burešová, Miroslava Čápková, Alena Kučerová, Olga Švecová a nově také začínající učitel Lukáš Mahdal. Všem členům poroty za jejich nelehkou práci moc a moc děkujeme a mladým autorům vzkazujeme: „Pokud se nenajdete mezi oceněnými, nevzdávejte to a pište dál!“

Každým rokem sborníček doplňují také vítězné výtvarné práce soutěže **Ex-libris**. Nelehká situace související s nemocí COVID-19 uzavřela nejen naši knihovnu, ale také školy základní i umělecké, a tak dorazilo opravdu jen malé množství exlibrisek. I přesto se dalo vybrat a ty nejlepší zdobí stránky sborníčku i letos.

Literární soutěž pro děti našeho regionu 2020

1. kategorie – 1.–3. třídy – poezie

- 1. místo Nikola Březinová, 3. třída ZŠ Velehrad
- 2. místo Anna Krystová, 3. třída ZŠ Velehrad
- 3. místo Natálie Rozsypálková, 3. třída ZŠ Velehrad

1. kategorie – 1.–3. třídy – próza

- 1. místo Helena Rozbrojová, 3. třída ZŠ Velehrad
- 2. místo Tereza Slámová, 3. třída ZŠ Velehrad
- 3. místo Laura Jančová, 3. třída ZŠ Sportovní Uherské Hradiště
- 3. místo Valerie Vystrčilová, 3. třída ZŠ Bánov
- 3. místo Klára Strnadová, 3. třída ZŠ Bánov

2. kategorie – 4.–5. třídy – poezie

- 1. místo Vojtěch Malina, 5. třída ZŠ Větrná Uherské Hradiště
- 2. místo Klára Pernicová, 4. třída ZŠ F. Horenského Boršice
- 3. místo Tereza Šmídová, 4. třída ZŠ Jarošov Uherské Hradiště

2. kategorie – 4.–5. třídy – próza

- 1. místo Lucie Strnadová, 5. třída ZŠ a MŠ Újezdec u Uherského Brodu
- 2. místo Pavla Janoušková, 4. třída, ZŠ Deštné v Orlických horách
- 2. místo Emma Stašková, 4. třída ZŠ Jarošov Uherské Hradiště
- 3. místo Nela Budačová, 5. třída ZŠ Jarošov Uherské Hradiště

3. kategorie – 6.–7. třídy – poezie

- 1. místo Edita Bábíčková, 6. třída ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod
- 2. místo Tereza Pernicová, 6. třída ZŠ F. Horenského Boršice
- 3. místo Linda Nevařilová, 7. třída ZŠ a MŠ Prakšice

3. kategorie – 6.–7. třídy – próza

- 1. místo Karolína Horková, 6. třída ZŠ F. Horenského Boršice
- 2. místo Eva Jurčíková, 7. třída ZŠ UNESCO Uherské Hradiště
- 3. místo Matěj Mahdal, 7. třída ZŠ J. Bublíka Bánov
- 3. místo Jiří Charvát, 7. třída ZŠ a MŠ J.A. Komenského Nivnice
- čestné uznání Eliška Uhlířová, 7. třída ZŠ J. Bublíka Bánov
- čestné uznání Lukáš Nevařil, sekunda Gymnázium Uherské Hradiště
- čestné uznání Silvie Menšíková, 6. třída ZŠ UNESCO Uherské Hradiště
- čestné uznání Linda Olšáková, 6. třída ZŠ Staré Město
- čestné uznání Filip Hrančík, 7. třída ZŠ Polešovice

4. kategorie – 8.–9. třídy – poezie

1. místo Jakub Malina, 8. třída ZŠ Větrná Uherské Hradiště

2. místo Kateřina Minaříková, 8. třída ZŠ F. Horenského Boršice

3. místo Simona Doležalová, 9. třída ZŠ F. Horenského Boršice

čestné uznání Pavlína Mikulincová, 9. třída ZŠ a MŠ Traplice

4. kategorie – 8.–9. třídy – próza

1. místo Dorota Bučková, 8. třída ZŠ Mariánské náměstí Uerský Brod

2. místo Zuzana Petrášová, 9. třída ZŠ J.A. Komenského Nivnice

3. místo Petra Macháčková, 8. třída ZŠ a MŠ Větrná Uherské Hradiště

3. místo Nella Andrásková, kvarta Gymnázium Uherské Hradiště

čestné uznání Anna Skybová, 9. třída ZŠ J.A. Komenského Nivnice

čestné uznání Kryštof Vašák, kvarta Gymnázium Uherské Hradiště

čestné uznání Kristýna Budačová, kvarta Gymnázium Uherské Hradiště

5. kategorie – komiks

1. místo Nikol Vystrčilová, 5. třída ZŠ J. Bublíka Bánov

2. místo Vojtěch Dolan, 8. třída ZŠ Mariánské náměstí Uerský Brod

3. místo Emma Vystrčilová, 5. třída ZŠ J. Bublíka Bánov

Ex-libris 2020 – oceňujeme:

1. místo Anežka Bílová, 13 let

1. místo Adéla Pytlová, 12 let

čestné uznání Eliška Pytlová, 12 let

čestné uznání Jakub Křenek, 11 let

čestné uznání Barbora Bílová, 10 let

čestné uznání Lucie Kukulková, 10 let

čestné uznání Matouš Kokoška, 10 let

čestné uznání Ondřej Kokoška, 7 let

1. kategorie – 1.–3. třídy – poezie

Jak se pandy krásně učí

Nikola Březinová, 3. třída ZŠ Velehrad

V pralese si hrály,
velice se smály
čtyři malé pandy,
tahaly si kšandy.

První panda ráda zpívá,
jenže u toho moc zívá.
Jsou to písne veselé,
ráno skáče z postele.

Druhá panda ráda píše
příběhy z tajemné říše.
Píše perem, až se prší,
v téhle říši totiž straší.

Třetí panda ráda cvičí,
miluje šplh na bambusové tyči.
Nešplhá však příliš rychle,
má prolézačku ve tvaru krychle.

Čtvrtá panda počítá pilně
do desítky neomylně.
Nejraději ze zvyku
sčítá blešky v kožichu.

Blešky

Anna Krystová, 3. třída ZŠ Velehrad

Byly tři malé blešky,
chodily tuze rády pěšky.

Ať to bylo do školy,
nebo taky na poli.

V zimě se však nevzdávaly,
měly rády běžky.

Jedna skáče, druhá spí,
třetí jim nic nepoví.

Tak to bylo s bleškami,
které vše zameškaly.

Mobilní škola

Natálie Rozsypálková, 3. třída ZŠ Velehrad

Začíná nám školní rok,
nikdo nemá rád ten krok.
„Ale co to vidím,“
říká kámoš Radim.

Oni se tak moc těší,
až je z toho jednou trefí.
Povídají si prý o tom,
že místo sešitů mají iPhone.

Tak jsem zakopla o kámen,
až mi z toho škublo v hlavě.
Jdu se o tom přesvědčit!
Že by to tak mohlo být?

Všichni mají přístroje
a učí se ve stoje.
Každý spěchá do školy,
rád dostává úkoly.

Škola v jablíčku

Helena Rozbrojová, 3. třída ZŠ Velehrad

Byla jednou jedna škola, ve které žila podivná zvířátka. Třeba brouci, červi, housenky...

Náš pan školník je sršeň a dělá nám díry do jablka jako třídy. Máme hodnou paní učitelku, ta je šváb, ale taky máme zlého pana učitele, který je oranžový mravenec a já ho nemám ráda, protože za každou chybu nás jednou kousne. Moje kámoška už od něj má 26 štípanců a můj spolusedící už má asi tak 68 kousanců, protože pan učitel mravenec bere za chybu tohle: Krystýna s tvrdým y.

Ale máme moc hodnou paní ředitelku. Jednou, když přišla k nám do třídy, tak zrovna pan učitel mravenec chtěl kousnout Petra. A tak mu řekla: „Co to děláte? Naše šikovné žáky kousat nebudete!“ A pan učitel se jenom na Petra zamračil.

A pak paní ředitelka řekla: „Děti, dnes vašeho pana učitele potřebuje jiná třída, tak vás budu učit já.“ Všichni jásali a smáli se.

Vlastně jsem se vám ani nepředstavila. Já jsem mravenčice Anička a mám dva bratry. Jeden se jmenuje Honza a ten druhý se jmenuje Martin a naše škola je v jablku a náš pan školník ji tam moc pěkně vykousal.

Učíme se tady kousat a takové věci. Moc se mi tady líbí a dokonce jsme měli hodinu zpěvu: „Lá, lá, lá...”

Jednou nám naše škola málem spadla! To jsme se polekali! Ale to už až příště.

Přírodní škola

Tereza Slámová, 3. třída ZŠ Velehrad

Žil byl jeden malý brouček Kubík a on se hrozně bál jít do školy.

Prvního září cestou do školy potkal zlou partičku švábů a ti mu řekli: „Ty jsi strašpytel, když se bojíš do školy.“ Chudák Kubík... Když jim pan učitel hlemýžď ukazoval školu, šlápl Kubík bratrům Pavoukovým na tkaničky. „Au, au,“ vykřikli.

„Pardon,“ omluvil se Kubík a kluci řekli dvojhlasně, že se nic vážného nestalo.

Kubík k nim o přestávce přišel a zeptal se, jestli můžou být kamarádi. Oba pavouci přikývli: „Ano, jistě!“ Tak se hned po škole sešli na hřišti, hráli si, hráli, házeli si s míčem, hráli fotbal, lízali lízátko. Jednou, když napadl sníh, tak se koulovali, vyměňovali si čepice, sánkovali, bobovali a měli se dobře. Jednoho dne měl Kubík sedm let. Pozval na oslavu bratry Pavoukovy, kamarádku беруšku Lucku, kterou trochu miloval. Po škole šli ke Kubíkovi domů. Dostal spoustu dárků. V jednom byla malá žabka, sušená levandule a v tom nejhezčím od беруšky Lucky dostal kvítek pampelišky. Kubík vesele vyskočil a dal jí pus. Za několik let si vzal Kubík Lucku za ženu. Narodila se jim беруška stejně krásná jako Lucka a žili spolu šťastně až do smrti.

Zvířátková škola

Laura Jančová, 3. třída ZŠ Sportovní Uherské Hradiště

Nevěřili byste tomu, ale na světě existují taková místa, o kterých většina lidí neví. Jedním z těchto míst je lízátková škola. Leží ve městě Lízátkově. Není to jen ledajaká škola. Odehrál se v ní totiž náš dnešní příběh. Bylo 1.září a lolyškoláci chodí stejně jako my do školy 1.září. Do 1.třídy chodí Editka, Sebi, Robin, Nela, Veronika, Lenka, Lili, Stela, Viky, Lea, Alex, Sofie, Anetka, Vaneska, Max, Laurinka, Kája, Markétka, Kuba, Anička, Dominik, Šárka a Thea. Paní učitelka se jmenovala Tereza. A teď už k našemu příběhu.

Děti psaly do písanky, ale najednou se malá Thea zeptala souseda Alexe, jestli by jí mohl půjčit gumu, ale Alex gumu zrovna půjčil Sebíkovi. Když to slyšely ostatní děti, hned přiběhly a Theuše gumu půjčily. Poté se z rozhlasu ozval hlas pana ředitele. Říkal, že paní uklízečka přistihla neznámého chlapce z 1.A, jak jí rámy oken z marcipánu. Tak se pátrá, kdo to byl. Pan ředitel vyhlásil soutěž, že kdo ho najde, tak dostane megalízátko. Pan ředitel si chtěl pomoci videokamerami, tak je obalil marcipánem a přilepil na okna, aby toho jedlíka odhalily, kdyby se vrátil. A tak se stalo. Hned druhý den kamera zachytila Davida, jak jí rámy oken. Když snědl celý rám, pustil se do želatiny, která byla místo skla. Dostal i trest: týden v jídelně nemohl dostávat lízátko a cukrovou vatu.

Do mojí školy chodím moc ráda, ale takhle by vypadala moje škola snů plná dobrot a radosti.

Zábavné učení

Valerie Vystrčilová, 3. třída ZŠ Bánov

Já mám ráda hraní, ale i školu. Takže by to pro mě bylo ideální spojit. Víte, někdy je lepší učit se zábavněji, protože když učitel bude na žáka tlačit, může z toho být vystresovaný. Já nejsem zase proti, že by se žáci měli učit, ale je dobré si to zjednodušit. Takže Jan Amos Komenský by byl pro mě ideální a bavilo by mě mnohem víc se učit. Já jsem si vybrala toto téma, protože je to výborné, co on dokázal, a že děti chtěl vzdělávat. Děkuji, že jsi jim chtěl pomoci.

(bez názvu)

Klára Strnadová, 3. třída ZŠ Bánov

Chtěla bych být paní učitelka a učit žáky. Vešla bych do třídy a učili bychom se český jazyk a druhou hodinu tělocvik. Pak bychom na konci hodiny hráli Babička jede do Číny, šli na obědy a pak do družiny. Chtěla bych, abychom se šli s žáky projít ke koníkům. Abychom měli nové lavice a v tělocviku měli připravené soutěže. Ve třídě měli 20 hraček na přestávku. Kéž by byl na zahradě bazén. Každý den kolénka s kuřecím masem. Když půjdeme domů, tak bychom dostali dárek. Chtěla bych také lehké úkoly. A mohla by nám paní učitelka dávat na tabuli hry a pohádky. O přestávce se chci jít koupat do bazénu a pak by zazvonilo a my bychom se šli učit do třídy.

Škola snů

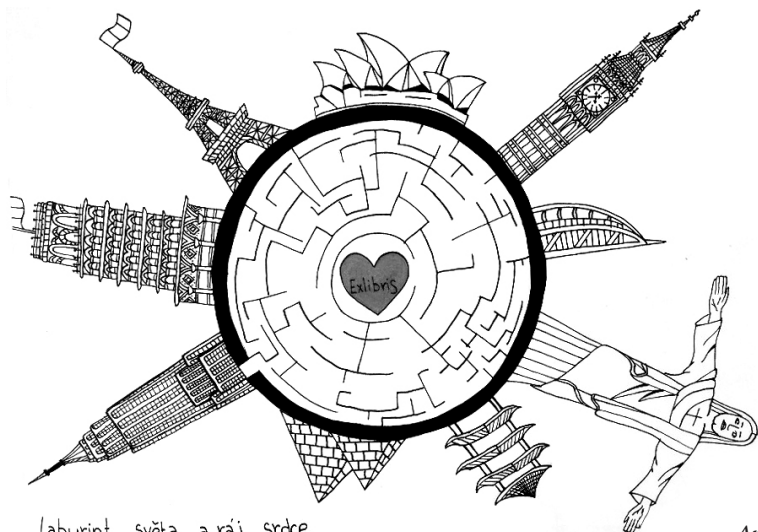
Vojtěch Malina, 5. třída ZŠ Větrná Uherské Hradiště

Jakého učitele bych si přál?
Aby na kytaru hezky hrál
a učil nás vesmír poznávat,
dalekohledem hvězdy srovnávat.

Na školní zahradě bychom směli hrát fotbal každý den
spolu s učitelem i panem školníkem.
Přestávky by byly dlouhé jak celé hodiny
a povídání místo písemek v kruhu žákovské rodiny.

Na chodbách ve škole místo schodů skluzavky
a my bychom jezdili i pozpátky.
Ve třídě hlavolamy, stavebnice a měření
místo zkoušení a sezení.

Každý by chodil do školy rád,
těšil by se a mohl by si skutečně hrát.
A učitelé by byli klidnější,
protože žáci by byli mnohem hodnější.

Labyrint světa a ráj srdce

Anežka Bílová, 13 let

Paní učitelka

Tereza Šmídová, 4. třída
ZŠ Jarošov Uherské Hradiště

Paní učitelka Zdenička
má tvářičky jako dvě jablíčka.
Jsem s ní ráda den co den,
nechce se mi jít ani ven.

Učí mě matiku i pravopis,
v hodině si nesmím číst časopis!
O přestávce piju, svačím,
v hodině jí sotva stačím.

Je hodná, krásná, milá,
jsem ráda, že jsem s ní čtyři roky byla.
Mám ji ráda víc než sebe,
snesla bych jí modré z nebe.

Má vysněná škola

Klára Pernicová, 4. třída ZŠ F. Horenského Boršice

Vysněná škola, barvy modrofialové,
uvnitř by bylo všechno nové.
Třídy plné světla a květin barevných
a také oken velkých a lavic pohodlných.

Učitelé by byli hodní, milí a vzdělání,
všechno by nám vysvětlili, nebyli by přísní.
Žáci se vzorně učit snaží,
učitele poslouchají a moc si jich váží.

Ať je tam pro tělocvik a hudebku vybavení
a mnoho kroužků k zabavení.
Kuchařky ať nám dobré jídlo vaří,
a paní uklízečky o čistotu se snaží.

Má vysněná učitelka

Má vysněná učitelka by byla hodná
a nebyla by přísná.
Viděla by celý svět
a znala by spoustu cizích vět.

V tělocviku bychom si na džungli hráli
a ve slohu bychom se jenom smáli.
Násobilku učili se anglicky,
naopak o přírodě německy.

Na výlet jenom do cizích zemí,
viděli bychom, co u nás není.
„Cestování si nechme na potom,“
řekl rázně Tom.

Kdybych byla učitelka

Kdybych byla učitelka, nebyla bych přísná,
jen si nejsem v něčem jistá.
Jestli se děti smí trestat fyzickým trestem
nebo jen písemným testem.

Kdyby byli ti žáci aspoň trochu hodní,
jeli bychom na výlet lodí parní.
A kdyby někdo na školním výletě zlobil,
sebrala bych mu okamžitě mobil.

Když by dávali alespoň trochu pozor,
zjistili by, že jsem anděl, co nad nimi má
dozor.
Ale když mě poslouchat nebudou,
změním se v ježibabu s hlavou nadutou!

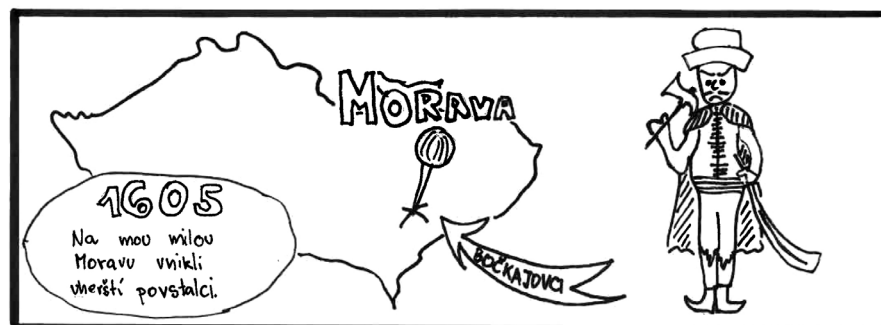
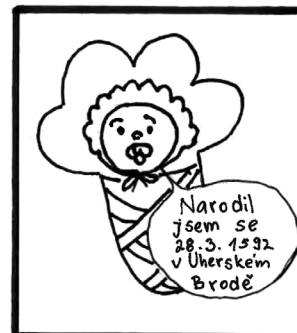
Ondřej Kokoška, 7 let

J. A.

KOMENSKÝ

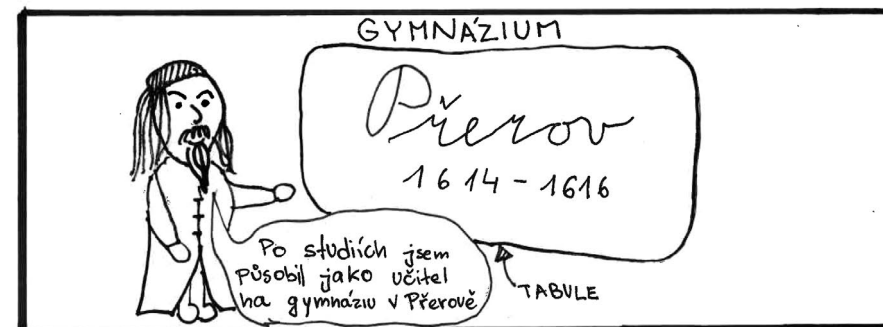
VOJTĚCH DOLAN
14 LET

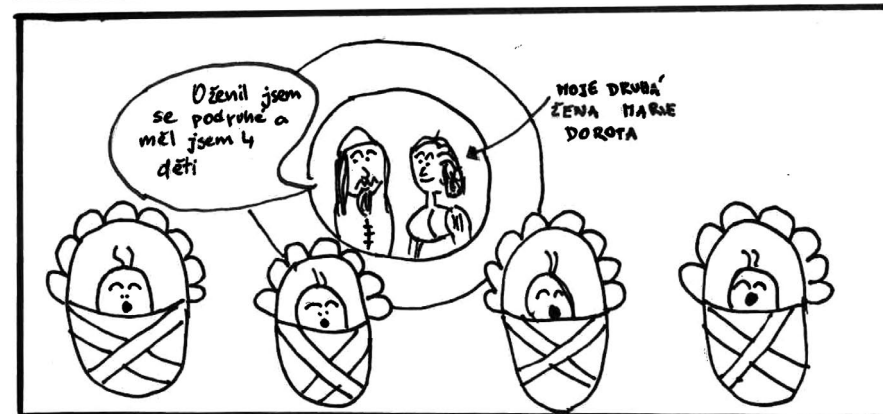
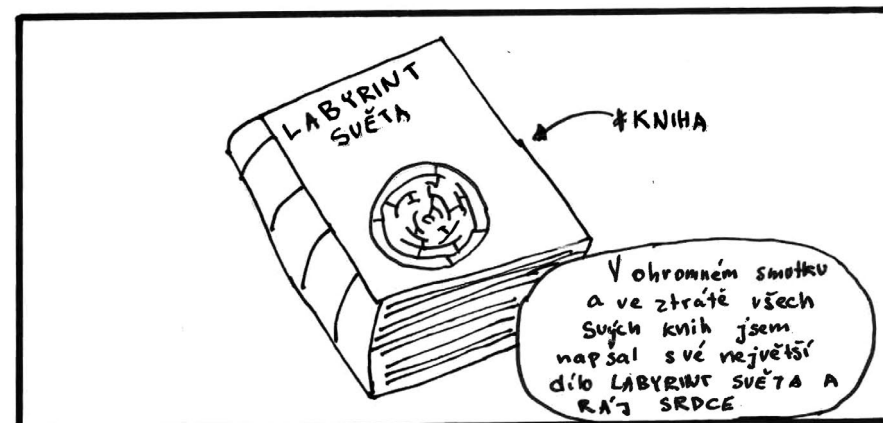
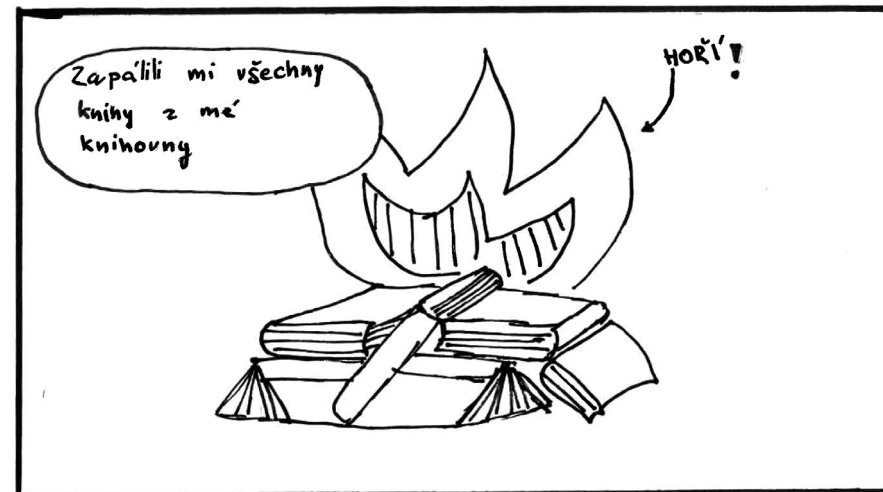
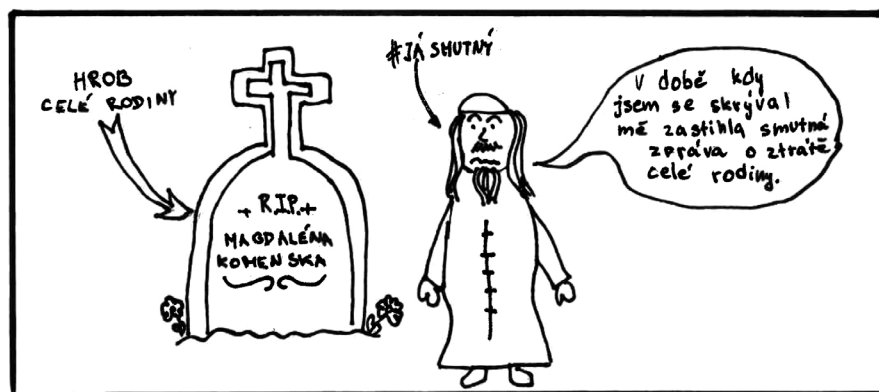
STRÁŽNICE

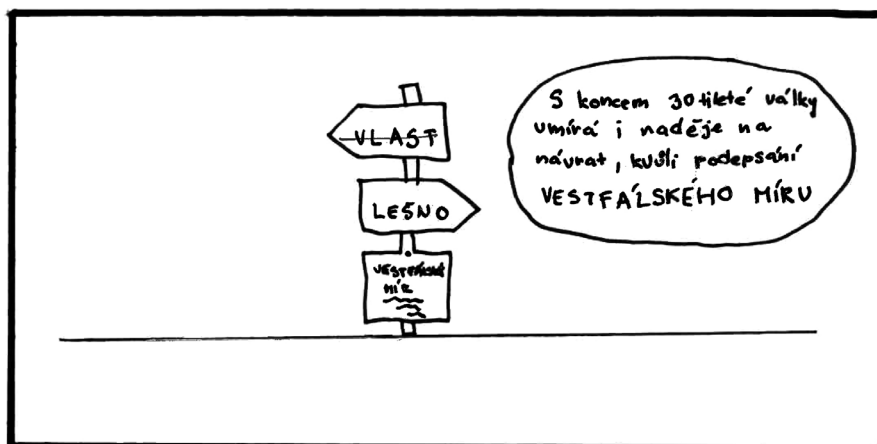
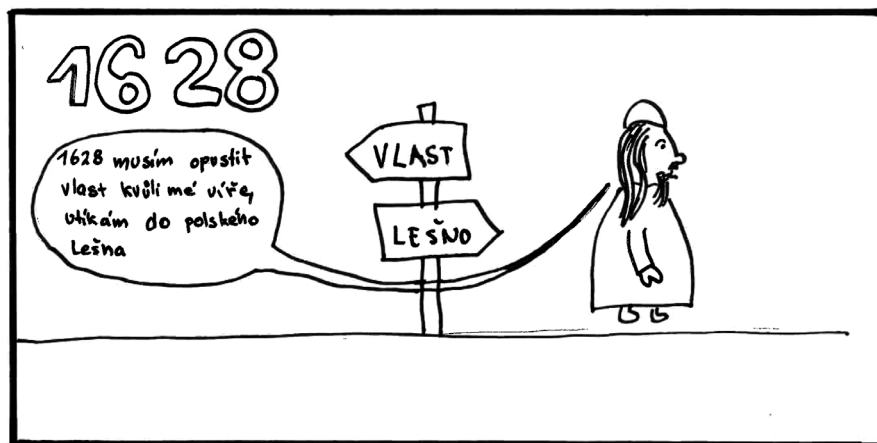

UHERSKÝ BROD

Kouzelné setkání

Lucie Strnadová, 5. třída ZŠ a MŠ Újezdec u Uherského Brodu

Jednoho horkého odpoledne stála před školou v Újezdci Tereзка. Čekala na maminku, družina už skončila. Ve škole nikdo nebyl a pan školník zamkl. Už se chtěla vydat domů sama a jít se pomazlit se svým kocourkem Merlinem, když v tom uviděla vysokého pána, jak pomalu přichází cestou ke škole. Při bližším pohledu zjistila, že je to starší muž. Měl dlouhé vousy a prošeďivé vlasy. Nikdy dřív ho ve škole neviděla. Zastavil se u Terezky a usměvavě na ni pohlédl. Pozdravil se, a protože jí připadalo, že něco nebo někoho hledá, zeptala se: „Hledáte něco?“

„Ano, hledám. Když malý jsem byl, asi tak jako ty, ještě tady škola nebyla. Chodívali jsme sem s maminkou na procházky až z Brodu. Stál tu strom, který bych chtěl namalovat do knihy, kterou teď píši.“ Tereзка se zamyslela. Pak řekla: „Jmenuji se Tereзка a chodím do této školy. Do první třídy. Jestli chcete, můžu vám s hledáním pomoci. Jak ten strom vlastně vypadal?“ Pán se usmál: „Pěkné jméno, Terezko. Mé jméno je Jan Segeš. A za tvou pomoc při hledání ti budu moc vděčný.“ Pak popsal Terezce, jak strom vypadal. Holčička z popisu poznala, že se jedná o javor. Hned si vzpomněla, že jeden javor nedaleko od školy roste. Vyšli se tedy na cestu. Hned na začátku se děda zeptal, jestli by mu nechtěla vyprávět o tom, jak se jí ve škole líbí. Tereзка přijala a s chutí se pustila do řeči. Vyprávěla o tom, co se jí líbí, že má nejraději čtení a psaní. Dědeček jí jen užasle naslouchal. Co chvíli vrtěl hlavou a něco si brumlal pod vousy. „Tak také děvčata se mohou vzdělávat. To jsem věru rád.“ Tereзка se udiveně zastavila a zeptala se, co je divného na tom, že do školy chodí i holky. Dědeček se usmál: „V mých dobách chodili do škol jen chlapci. Bylo to mnohdy velice smutné učení. A do školy mohli chodit jen v zimě, když nebylo práce na poli.“ Tereзка chvíli váhala a pak se zeptala: „Na poli? Tomu nerozumím, chodíme přece do školy skoro celý rok a pak máme prázdniny.“ Teď byl zase dokonale zmatený děda: „Copak ty nepomáháš mamince na poli?“ Tereзка znejistěla. Na poli nikdy nebyla, zná jen mamčinu zahrádku. „Minulý rok jsme byli u moře,“ řekla nakonec neurčitě. Pán chvíli dumal: „A kde jste vzali zásoby jídla na zimu? Koupili?“ Tereзка vůbec nevěděla, jaké zásoby má na mysli. To už se před nimi objevil slíbený javor. Pan Segeš Terezku pochválil, že je to opravdu strom podobný tomu, který hledal. Vytáhl ze svého pláště zvláštní sešit a ten strom si nakreslil. Chvilí se na pána dívala, a pak ji napadlo, že by se mohli jít podívat do jejich zahrádky za domem, kde maminka pěstuje samé hezké květiny. Pan Segeš se zeptal Terezky, jestli květiny, které maminka pěstuje na zahrádce, zná i jménem. Tereзка se hrdě usmála a řekla, že všechny, a když bude chtít, tak mu je vyjmenuje. Dědeček přikývl, schoval sešit a šli. Cestou si povídali o knize, kterou pán píše. Vysvětlil Terezce, že by byl rád, kdyby tato kniha, až bude hotová, byla pro všechny děti a ulehčila jim učení. Měly by v ní najít obrázky všeho, co neznají a nikdy neviděly. Když přišli domů, Tereзка zavolala na babičku, která podřimovala v křesle, že už je doma a vede si nového kamaráda, kterému ukáže zahrádku. Babička byla stará a od podřimování v křesle se jí nechtělo vstávat. Jenom vnučce vyřídila vzkaz od maminky, že se vrátí až k večeru. Vedle babičky ležel na pohovce Merlin a také pospával. Tereзка ukázala dědovi všechny květiny a pán si je namaloval do svého zápisníku. Když jí pak své poznámky ukázal, Tereзка zjistila, že je plná dalších obrázků zvířat, hvězd, rostlin, ale že u nich chybí poznámky, které si psal u květín z mamčinu zahrádky. „Pane Segeši, ty poznámky, které máte u našich květín, budete dopisovat ke všem obrázkům?“ Pan Segeš řekl: „Ano, to budu.“ Tereзка si všimla, že je v zápisníku spousta bílých prázdných stránek u zvířat. Zeptala se, jestli i na těch bílých stránkách budou zvířata. Dědeček se usmál a řekl jí, že to bude muset ještě moc cestovat a číst,

aby tam všechna zvířátka, co jsou na světě, mohl správně doplnit. Ale děvčátko dostalo nápad. Hned pánovi navrholo. „To nemusíte moc cestovat, stačí zajít do zoo, tam je hodně cizokrajných zvířat.“ Dědeček se zeptal, co to ta zoo je. Tereзка mu to vysvětlila. Pan Segeš z toho byl nadšený. Ale pak se Tereзка podívala na své hodinky a zjistila, že než by tam dojeli, měli by už v zoologické jistě zavřeno. Řekla to pánovi, ale ten jen mávl rukou a naznačil Terezce, aby byla potichu a šla za ním. Začal šeptat: „Jestli mi řekneš, kde ta zoo je, tak by se to možná dalo zařídit.“ Tereзка neváhala a ihned se dala do popisování cesty do Lešné. Byla tam už mnohokrát, zvířata má hodně ráda. Děda jí řekl, že když mu slíbí, že se nebude bát, tak to stihnou. I s poznámkami a detailními obrázky. Holčička souhlasila a slíbila. Děda ji chytil za ruku a naráz se Terezce zatmělo před očima. Uslyšela hvízdát vítr, zavřela oči a když je otevřela, uviděla vstupní bránu do zoo! Hned si šli prohlédnout mapu. Když se Tereзка kolem sebe rozhlédla, zjistila, že v celém areálu zahrady nikdo kromě ní a dědečka není. To je záhada... Vždy, když tam byla, se nedalo najít místo k parkování, tolik lidí tam bylo. Asi to zařídil ten kouzelný dědeček. A protože nikdo nebyl ani v pokladně, podlešli zábradlí a už byli v zoo. Starý pán si nakreslil každý strom, který byl po cestě k Yucatanu a dělal si k nim čísla. Pod obrázkem toho daného stromu bylo vždy číslo a k němu informace. Například na obrázku smrku poblíž šišky na větvi bylo číslo 1. Pod obrázkem bylo číslo 1 a popis: „Tento druh stromu má šišky a je jehličnatý.“ Potkali dokonce i jednu veverku. V Yucatanu, tam to bylo na dlouho. Naštěstí tam byla spousta stejných rostlin a lián. Lenochoďa potkali jen jednoho. Byl zavěšený na zábradlí schodů, které vedly k velké lávce. Lávka je zavěšená na provazech. Když byla Tereзка malá, bála se tam jít. Když prošli celý Yucatan, pokračovali směrem k vydrám. Hned vedle vyder byli lachtani. Obešli Yucatan a po směru prohlídky došli k oslům, papouškům Ara, brodivým ptákům, plameňákům, až k zámku Lešná. Tereзка řekla pánovi, že je zevnitř krásný, ale zrovna jej rekonstruují. Cestou si prohlédli rejnoky. Ti se holčičce moc nelíbí. Lepší jsou tučňáci, pomyslela si. Vedle pavilonu rejnoků bylo hodně dalších zvířat. Mravenecníci, opičky a tučňáci. Procházka dinosaurí stezkou nesmí chybět. Postupně prošli celou zoo. Děda si vše pilně zaznačil. Nejvíce času strávili u zvířat, která žijí v Africe. Tereзка si všimla, že se dědeček snaží zachytit co nejvíce detailů a zapsat si o zvířeti co nejvíce informací. Tereзка se zmínila o tom, že byla ještě ve dvou dalších zoo. Když bylo všechno namalované a pečlivě popsané, děda zase chytil Terezku za ruku a ocitli se u Terezky v pokoji. Tereзка měla pocit, jako by se zastavil čas. Když nakoukla do obývacího, babička s kocourem ještě podřimovali. Vtom dostala nový nápad. Navrhla dědečkovi, že můžou ještě zajít do muzea a do planetária. Zdálo se jí, že se i jemu výlet do zoo moc líbil. Hned začala s vyprávěním, jak to vypadá v uherskobrodském muzeu. Že je tam spousta zajímavých věcí, obrazů a také škola, do které chodily kdysi dávno děti. Dědu to velice zaujalo a hned ji poprosil, jestli by mu znovu nepopsala cestu. Ocitli se tam stejně jako předtím v zoo. A stejně jako předtím, ani v muzeu nikoho nepotkali. Aspoň máme celé muzeum pro sebe, řekla si Tereзка v duchu. Šli se hned podívat do expozice staré školy. Ta se jim velice líbila. Tereзка si šla sednout do lavice, pan Segeš za učitelský stůl. Dědeček jí navrhnul, jestli si chce zkusit vyučování, které probíhalo v jeho dobách. První bylo na řadě psaní inkoustem. U toho si užili hodně legrace. Při první kaňce se muzeem začal rozléhat hlasitý smích. Podpis se jí povedl bez kaňky až napopáté.

Když si to oba užili a prohlédli, šli do planetária. Tam museli počkat až do tmy a s podivem tam taky nikdo nebyl. V planetáriu to bylo krásné. Když se Tereзка podívala do dalekohledu, uviděla hodně hvězd a souhvězdí. Pár jich znala, ale našla jen jedno. Zná Malý a Velký vůz, Andromedu, Perseuse a Pegase. Starý pán jich znal mnohem víc, protože pokaždé, když pohnul dalekohledem, zakýval hlavou a zapsal si souhvězdí do zápisníku. Tereзка si ze všeho nejvíc přála spatřit Měsíc. Moc se jí líbí. Taký spatrila Polárku. Teď by se mi hodila encyklopedie, tam by určitě souhvězdí namalována byla, pomyslela si Tereзка. Když z planetária odcházeli, zeptal se jí dědeček, jestli má ještě nějaký tip na výlet. Několik míst ji ještě napadlo, ale byla už utahaná, vždyť také dnes prošla zoo, muzeem a ještě hvězdárnou. Řekla dědečkovi, že o několika zajímavých místech ještě ví, ale je už unavená, a tak by to raději nechala na zítřek. Dědeček to pochopil a řekl, že on už bude muset také jít.

Poděkoval za skvěle strávený den (Terezka si ho také užila), a že by ji také v budoucnu chtěl znovu potkat a vydat se vstříc novým zážitkům a objevům. Rozloučili se. Najednou se za oknem zvedl vítr a Terezka se podívala z okna. Když se otočila zpátky, dědeček tam už nebyl. „Asi musel jít,“ řekla kocourovi, který se k ní zrovna přitočil a začal vrnět.

Terezka si sedla k počítači a zadala do vyhledávání: kniha s obrázky, čísla a popisky. Našla hodně odkazů a hned první ji přeměroval do Wikipedie. Tady se objevila kniha s názvem *Orbis Pictus*. „*Orbis Pictus, nebo Orbis Sensualium Pictus (Viditelný svět v obrazech)*, je učebnicí pro děti, kterou napsal český pedagog Jan Amos Komenský,“ četla nahlas Terezka. Zajímalo ji, kdo to byl, a protože se o něm něco chtěla dozvědět (hlavně proto, že je v Uherské Brodě muzeum s jeho jménem), zmáčkla odkaz, který ji přeměroval znovu Wikipedii. Tentokrát to byl odkaz na pána, velice podobného tomu, kterého dnes potkala a šla s ním na různé výlety. „Říkalo se mu Jan Amos Komenský, Jan Nivnický a nebo také Jan Segeš. Segeš podle jeho dědečka.“ „No ne, já že bych se potkala s pánem ze 16. století?“ pomyslela si Terezka. „To je mi záhada.“ Večer před spaním všechny zážitky povyprávěla Merlinovi, který jí ležel na klíně a spokojeně oddychoval. Jeho to asi nezajímalo, ale co na tom záleží. Těšila se na nové zážitky s panem Komenským.

Jan Amos z učebnice dějepisu

Pavla Janoušková, 4. třída ZŠ v Orlických horách

Bylo nebylo jednou v jedné učebnici dějepisu... „Jane z Husi, už ti dost dlouho říkám, že bych dokázal učít i tyhle děti z jednadvacátého století. A ty tomu pořád nevěříš!“

„No tak, Jane Amosi, nezahrávej si s ohněm. Nech toho dřív, než bude oheň na střeše.“

„Jane z Husi, ten tvůj plamenný proslov se mi už nechce poslouchat. Navrhuji, že se vsadíme, že to dokážu.“

„Dobrá, platí. Komu ale necháš na hlídání svoje spisy? Snad s sebou nepovlečeš tu hromadu knih?“

„Musím najít někoho, kdo pohlídá moje díla v době mé nepřítomnosti. Kdo se to hlásí?“

Po chvíli se zvedla jedna jediná ruka.

„Koniáší, promiň, snad to nezní jako urážka, ale tobě ty spisy opravdu nedám. Nebyl by tu někdo další?“

Když už to vypadalo, že asi nikdo, připotácel se k nim slepý Jan Lucemburský: „Právě přicházím z bitvy u Kresčaku. O čem se tady bavíte?“

Jan Amos začal vysvětlovat: „Víš, králi Jene, potřeboval bych někoho, kdo by mi ohlídal na nějakou dobu moje spisy.“

Slepý král Jan na to odpověděl: „Jane Amosi, už před dlouhou dobou mi tvoje knihy padly do oka. Neboj, budu je střežit jako oko v hlavě.“

Protože se nikdo jiný nehlásil, Jan Amos skrálí Janovi Lucemburskému předal všechny své knihy – tedy až na jednu: Labyrint světa a ráj srdce.

Jan Amos Komenský vylezl z učebnice. Jakmile byla aktovka otevřená, vyskočil z ní a zvětšil se. Dlouho bloudil po škole, než našel ředitelnu. Konečně – ředitelna! Za deset minut začne vyučování, to by ještě mohl přijít do své nové třídy včas. Zaklepal na dveře a vešel do ředitelny: „Dobrý den, pane řediteli. Rád bych se ucházel o místo ve vašel učitelském sboru. Jsem učitel národů Jan Amos Komenský.“

Ředitel si ho chvíli nevěřícně prohlížel a potom povídá: „Ať jste, kdo jste, předvádět Komenského mi tu nebudete. Když mi řeknete, jak se doopravdy jmenujete, tak bych byl ochoten vás přijmout.“

„Ale já jsem doopravdy Jan Amos Komenský, vždyť jsem vám to už říkal, asi jste mě přeslechl.“

„Človče, podívejte se tady na dvousetkorunu – to je Komenský. To určitě nejste vy.“

„Já jsem Komenský, ten z učebnice. Učil jsem po celé Evropě, ale takhle neposlušného ředitele jsem ještě neviděl.“

„Jestli jste doopravdy Jan Amos Komenský, tak se mi tady podepište.“ Ředitel začal hledat něco v počítači. Po chvíli vytřeštil oči na papír - tohle nečekal. Byl to podpis Jana Amose Komenského.

Ředitel zabrblal omluvu a dodal: „Tak dobrá, tamhle na konci chodby je vaše třída. Tady máte rozvrh a běžte.“

Jan Amos Komenský vešel do třídy. Bylo zvláštní, že žáci klidně seděli v lavicích a nikde nepobíhali. Asi to bude nějaká velmi, velmi vzorná třída. Po chvíli zjistil, že žáci mají v rukách podivné placaté věci, do kterých neustále ťukají. Sedl si za katedru a jenom koukal – před ním stálo podobné udělátko, ale o hodně větší. Vůbec netušil, k čemu to může sloužit. Po chvíli přemýšlení mu došlo, že se žákům ještě nepředstavil: „Milí žáci, jmenuji se Jan Amos Komenský. Zajisté mě znáte z hodin dějepisu jako učitele národů. Moc rád bych se ale zeptal, k čemu slouží tato věc (ukázal na počítač) a kde je třídní kniha.“

Jedna holka se ozvala: „Pane učiteli, třídní kniha je v šufletu. A to je počítač.“ Chudák Jan Amos byl stejně chytrý jako před chvílí. Kromě toho ve třídě nebyl žádný kalamář, takže navíc netušil, čím napsat zápis do třídní knihy. A navíc žáci pořád ťukali do těch malých plochých udělátek. Vstal a šel se podívat, co to vlastně mají v rukách. Když uviděl, že udělátka slouží ke hraní her, řekl: „Škola hrou byla myšlená úplně jinak. Je potřeba se začít učit.“ I přes velké protesty posbíral všechna udělátka a položil je na katedru. Vyučování mohlo začít.

Šlo to sice ztěžka, ale dalo se to zvládnout. Po delším vysvětlování Jan Amos pochopil, jak se zapíná počítač, i že ta udělátka jsou telefony, které ale ve skutečnosti k telefonování skoro nikdo nepoužívá. Děti mu vysvětlily, že už nepoužíváme pero s násadkou a kalamář, ale propisku. Role se obrátily – on byl žákem a děti jeho učiteli.

O přestávce ho děti zavedly do školní knihovny. Jan Amos z toho byl nadšený. Tolik knih pohromadě ještě nikdy neviděl! Začal se probírat knihami. Bylo jich tolik, že by je nezvládl přečíst ani za několik let. Byl to učiněný ráj. Ráj knížek. V tu chvíli mu došlo, že by měl přepsat svůj Labyrint světa a ráj srdce... Vzal do ruky propisku, škrtnul „ráj srdce“ a místo něj napsal ozdobným písmem „ráj knížek.“

Najednou zazvonilo. Musel se vrátit do třídy. Něco mu říkalo, že by měl přenechat práci profesionálním učitelům. Asi to zvládnou lépe než on. A tak, když byla jednou otevřená aktovka, se vrátil zase zpátky.

Kouzelná škola

Emma Stašková, 4. třída ZŠ Jarošov Uherské Hradiště

Naše škola je jedinečná, protože je kouzelná. Stojí na konci naší vesnice a vypadá, jako starý opuštěný dům, ale zdání klame, protože uvnitř je obrovská. Má spoustu tříd a tajných chodeb. Naše paní učitelky vypadají jako kouzelné víly. Nosí dlouhé šaty, obvykle mají velký baňatý drdol a stále úsměv na rtech. Máme je moc rádi. Ředitelem naší školy je profesor, badatel a vášnivý cestovatel v čase. Miluje historii a vždy nás učí vlastivědu.

Aby nám pan učitel zpestřil výuku, vymyslel ohromný vynález jménem ČASOSTROJ. Vždy v pátek přijde do jedné ze tříd známá česká osobnost. Vždy je pro nás velkým překvapením, ve které třídě se známá česká osobnost objeví. Minulý týden se ve třetí třídě objevil Tomáš Garrigue Masaryk. Tento pátek je na řadě naše třída a my se nemůžeme dočkat, kdo nás navštíví. Od rána listujeme v sešitech a zkoušíme uhodnout, kdo by to mohl být? Všichni ztichli. Najednou se otevřely dveře a za nimi byl náš pan učitel a jeho vzácný host. „Dobré ráno, děti, představuji vám Jana Amose Komenského – učitele národů.“ Našemu hostu jsme kladli spoustu zajímavých otázek, na které nám ochotně odpovídal. Moc nás všechny zajímalo, kde všude byl a co všechno učil. Na oplátku jsme mu předvedli, jak se učíme my a jak hrajeme hry. Společně strávený čas nám velmi rychle utekl. Rozloučili jsme se s naším vzácným hostem a poděkovali jsme mu za jeho návštěvu.

Druhou hodinu matematiky se přihodilo něco neobvyklého. Přiběhl k nám pan ředitel a oznámil nám, že se porouchal časostroj a pan Komenský se nemůže vrátit do své doby. „Ztratilo se šest důležitých šroubů, které drží časostroj,“ řekl pan ředitel. „Musíte mi pomoci.“ Pan ředitel vysvětlil celou situaci rodičům, aby neměli strach, když děti nepřišly domů. „Tak, a můžeme začít,“ řekl pan ředitel. Rozdělili jsme se do několika skupin a začalo pátrání. Šest kluků se vydalo do horních pater školy. Polovina holek šla do sklepa a zbytek třídy hledal v prostředním patře. Kluci našli tajné dveře s nápisem VYŘEŠÍŠ-LI PŘÍKLAD CELÝ, NALEZNEŠ ZDE POKLAD CENNÝ. Naštěstí kluci měli jedničku z matematiky, tak slovní úloha pro ně byla hračka. Všechno vypočítali a získali dva cenné šrouby. Holky ve sklepe zase narazily na truhlu, které měla zvláštní zámek, který se otvíral zvukem. Jako náповědu měly jen notový zápis. Holky zazpívaly správnou melodii a truhla se otevřela. Byly tam opět dva šrouby. By, poslední skupinka, jsme v prostředním patře našli zvláštní nápis ČÍLK ÍŠLAD ŠÁKSÍZ ÍTSORTYHC. Dlouho jsme si s tím lámali hlavu a pak nám došlo, že je ten nápis psaný pozpátku. Všichni jsme jej společně přečetli a znělo to: CHYTROSTÍ ZÍSKÁŠ DALŠÍ KLÍČ. Objevily se poslední dva šrouby.

Běželi jsme všichni za panem ředitelem a donesli jsme mu všechny šrouby. Pan ředitel opravil časostroj a Jan Amos Komenský se vrátil zpět do své doby. Všichni jsme se radovali, že všechno dobře dopadlo.

Nejlepší školní den

Nela Budačová, 5. třída ZŠ Jarošov Uherské Hradiště

Můj nejlepší školní den by byl, kdyby se ve škole úplně náhodou objevila Star Hvězduše Motýlová. Pokud ji neznáte, nevádi. Je super. Koukněte se někdy na seriál „Star proti silám zla“ a pochopíte. A chtěli byste vědět, proč by bylo skvělé, kdyby přišla Hvězduše do jarošovské školy? Za prvé, poprosila bych ji, aby změnila nudné schody v úžasné tobogány v zelené a modré barvě. V meziposchodí by byly malé bazénky s vodou. A nemusíte se bát, že by cesta nahoru nebyla taky psina. Vyfoukly by vás tam obrovské vodotrysky. Trochu problém vidím v tom, že by žáci byli asi nonstop mokří. Na pana ředitele a paní učitelky by ale samozřejmě čekal létající fén.

Za druhé bych Hvězduši požádala, aby domluvila s učitelkami a samozřejmě i s panem ředitelem, že se bude o velké přestávce chodit přes speciální nůžky, které vás přenesou do jiných dimenzí. No řekněte, kdo by nechtěl zažít takový výlet?

A za třetí bych si přála, aby u nás Hvězduše zavedla hodinu Čehokoli. V té by se mohlo dělat vše, na co si zrovna vzpomenete – číst si, kreslit, poslouchat hudbu a cpát se třeba čokoládou...

Myslím si ale, že by se pak děti ze všech okolních škol chtěly učit jen u nás v Jarošově, a to bychom museli školu nafouknout. Rázem bychom z ní měli veliký aquapark. V matematice bychom pak počítali, kolik se narodilo magických delfínů, kteří by tam plavali... Ale čím se vlastně živí delfíni? Raději tedy zůstaňme u normálních lavic a u pevné půdy pod nohama.

Eliška Pytllová, 12 let

3. kategorie – 6.–7. třídy – poezie

Jak by vypadala má škola snů?

Tereza Pernicová, 6. třída
ZŠ F. Horenského Boršice

Učitelé s duší anděla
by slušně vysvětlili, co se nedělá.
Pro učitele křeslo, pro děti pohovku
na koberci! A ne jen za stovku.

Mít velkou třídu s okny,
truhlíky a v nich květiny.
Ta okna se zlatým rámem
a žaluzie, které otočit zvládnem.

Mít školního mazlíčka –
rybku, želvu, králíčka.
Tohle je má škola snů,
to je však otázka mnoha dnů.

Jak by měl vypadat nejlepší učitel?

Kdyby se stali učitelé anděli,
byli by v hodinách fakt hodně skvělí.
Nedávali by nám domácí úkoly
a chodili bychom na procházky – místo sezení uvnitř školy.

Uměl by všechno skvěle vysvětlit
a na tabuli krásně názorně nakreslit.
Byl by opravdu spravedlivý
a nebyl by zahroklý a nudivý.

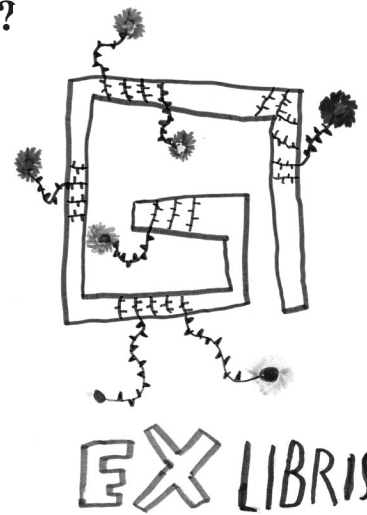
Každý má anděla v sobě,
část z něj je i v tobě.
Všichni učitelé kousek z něj mají,
moc pro nás žáky znamenají.

Ideální školní den

Za slunečného rána v pátek
po cestě nepotkám žádný zmatek.
Na hodinu se nachystám v klidu a pohodě,
nic nenechám jen tak náhodě.

V angličtině nebýt zkoušený
a z dějepisu nebýt vystrašený.
Nepočítat slovní úlohy v maticce
a v pracovce zalévat pomocí hadice.

U oběda v dlouhé řadě nestát,
ty, co předbíhají, už nemůžu vystát.
To byl můj ideální školní den,
doufám, že to není jenom sen.

Matouš Kokoška, 10 let

Pan učitel

Edita Bábičková, 6. třída
ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod

Jednoho dne k nám přišel pán
s dlouhým vousem a říkal nám.
Já jsem váš nový učitel, budu vás učit
češtinu, zeměpis a latinsky mluvit.

Pane učiteli, my už jsme vás někde viděli!
V knížce, čítance anebo jsme se o vás učili?
Možná, to je úkol pro vás, milé děti,
ale teď si pojďme vyprávět.

A o čem? Třeba o naší vlasti české,
je dobré vědět, jak to tady máme hezké.
Na mapě mi ukažte Komňu, ale pospěšte,
dále taky Nivnici, kde se názorně učí
mluvníci.

Moje milé děti,
takhle se nemůžete učit,
to je přece nesmysl.
Hledat v mapě, to je můj úmysl.

Rychle pro ně zajděte,
ale nejprve se spočtete.
Aby bylo map tak akorát,
do každé lavice prosím jednu dát.

A Uherský Brod ještě,
možná moje rodiště.
A teď už víte, kde jsem se narodil,
tím jsem vám hodně poradil.

A po krátké přestávce,
sejdeme se v zahrádce.
Vidíte ten strom vzrostlý,
co kmen má tak tlustý?

A vy ho neznáte?
Brzy ho poznáte.
To vůbec nevádí,
vezmeme si atlas stromů a ten nám poradí.

Hledej listy laločnaté,
k tomu plody oválné.
A na plodu klobouček,
vypadá jak hříbeček.

Pane učiteli, už to mám!
Pojďte se podívat blíž k nám!
Kde je? Před chvílí tady ještě stál.
Aha, už vím! On si s námi jenom hrál.

To byl přece JAN AMOS KOMENSKÝ

J.A.K.

Linda Nevařilová, 7. třída
ZŠ a MŠ Prakšice

Čeština už zase je,
ne každý se raduje,
vstoupí však neznámý muž,
jenž vypadá,
jako by procestoval kraje kus.

„Jan Amos Komenský, jméno mé,“ praví.
Kdopak nás to zdraví?!
Asi někdo z kontroly,
avšak popírá všechny novodobé zákony.

Ze 17. století pochází prej,
všichni si říkáme,
tak proč je mu pořád tak hej?
To nikdo vysvětlit nedokáže.

Místo jeho života
učíme se češtinu,
avšak používá slova,
která my chápeme asi jako latinu.

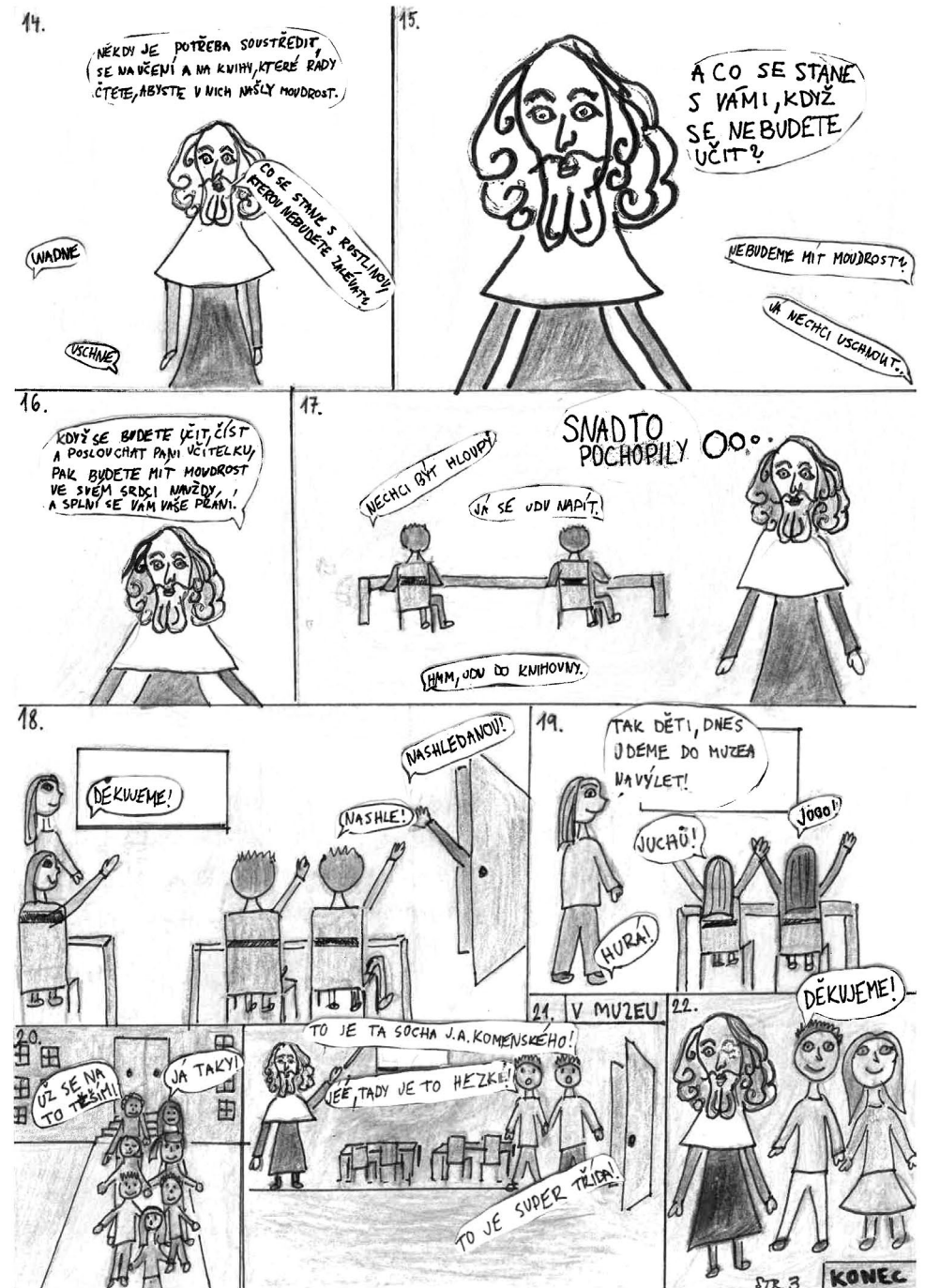
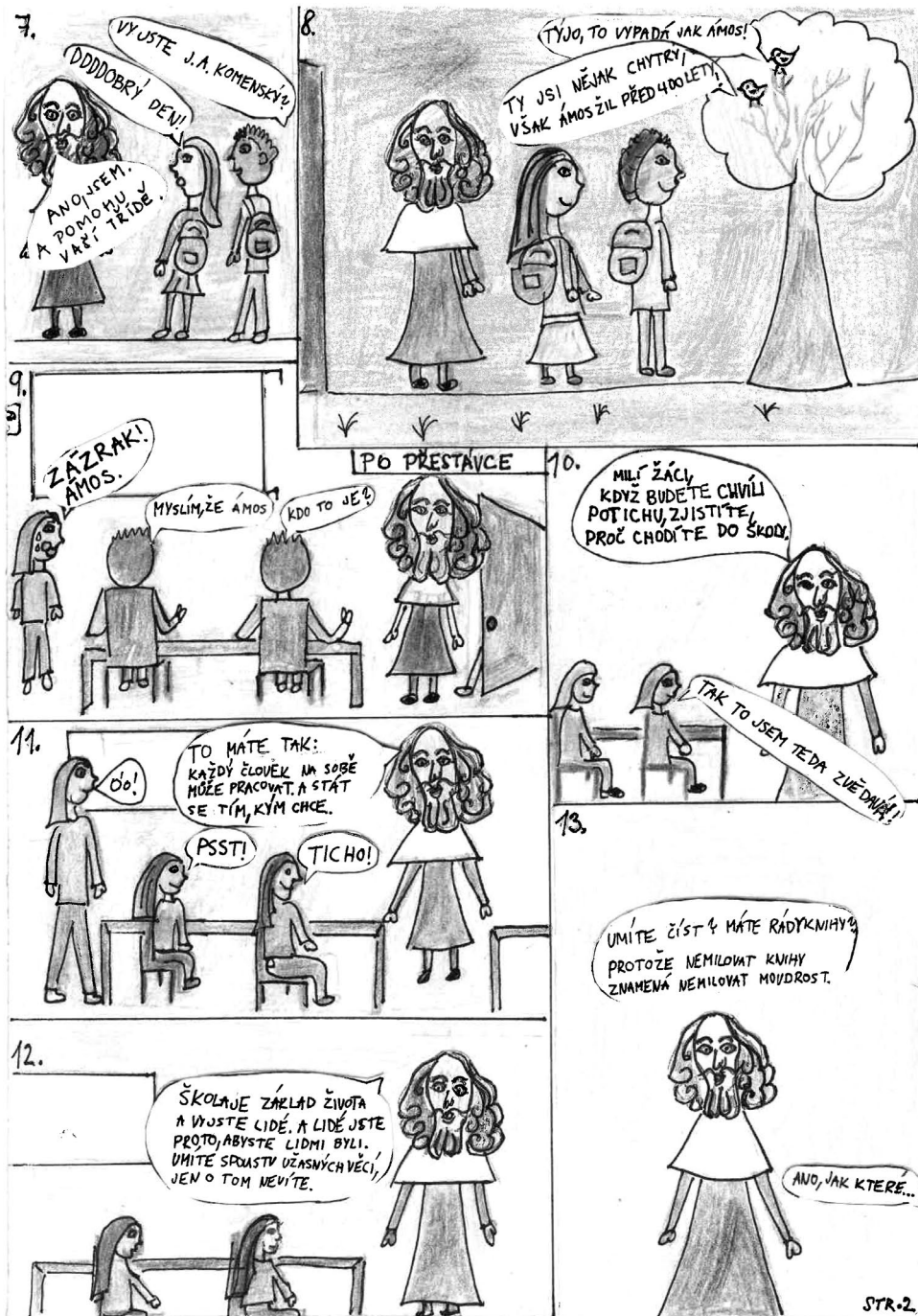
Orbis pictus, zvláštní slova
na to, že je jiná doba.
Přesto jeho seznam děl
velký význam pro nás měl.

Návrat Ámose do budoucnosti

Nikol Vystřčilová, 5. třída ZŠ J. Bublíka Bánov

Jaké by to bylo, kdyby místo paní učitelky vešel do třídy Jan Amos Komenský?

Karolína Horková, 6. třída ZŠ F. Horenského Boršice

Bylo po zvonění. Všichni jsme seděli v lavicích. Najednou do třídy vešel pan ředitel a řekl: „Paní učitelka je nemocná, proto jsem za ni našel náhradu. Dneska vás bude učit pan učitel Komenský.“ Ředitel odešel. Něco nám to jméno říkalo...

Do třídy vešel učitel a začal se představovat: „Jsem Jan Amos Komenský. Určitě jste o mně už slyšeli.“ Všichni jsme se na sebe překvapeně podívali, jestli to není náhoda nebo nějaký vtíp. Ze zadní lavice se ozvalo: „Ne, neslyšeli.“ Učitel povídal dál: „Znáte školu hrou?“ Všichni jsme tuhle větu znali. V tu chvíli jsme si uvědomili, že nejde o shodu jmen, ale opravdu před námi stojí sám Učitel národů. Zeptal se nás na nemožné: „Chtěli byste cestovat časem?“ „Ano!“ ozvalo se třídou jednohlasně. Najednou se před námi objevila brána času, naše lavice se zvedly a my jsme vletěli do brány.

Objevíli jsme se v době kamenné a pan učitel řekl: „Jsme na místě, kde dnes stojí škola.“ Všude byly mamuti, lovci mamutů a jejich ženy. Byla nám obrovská zima, a tak se pan učitel rozhodl, že raději vyrazíme dál. Zavřeli jsme oči a po jejich otevření jsme žasli. Byli jsme na Velké Moravě a všude kolem nás se pohybovali tehdejší obyvatelé. Procházeli jsme se vesnicí a potkali jsme Cyrila s Metodějem, kteří se na ulici zrovna dohadovali o názvu nového písma. Přesunuli jsme se dál. Vedle nás byl v kapli svatý Václav. Zrovna se modlil. Nechtěli jsme ho vyrušovat, a tak jsme pokračovali dál v naší cestě.

Ocitli jsme se na Pražském hradě. Slyšeli jsme, jak si Karel IV. povídá s nějakým pánem o Karlštejně a Chrámu Svatého Víta. Najednou jsme stáli na Bílé hoře. Viděla jsem, že panu učiteli ukápla slza. Zeptala jsem se ho proč. Pan učitel mi odpověděl: „Toto je pro mě smutné období.“ Povzdychla jsem si. Cestovali jsme dál.

Najednou jsme byli v laboratoři Rudolfa II. Slyšeli jsme, jak si povídá s vědci a viděli jsme sbírku vzácných obrazů, soch, knih a mnoho dalšího. O pár let později jsme stáli na zámku a naproti nás seděla Marie Terezie. Okolo trůnu běhaly děti a královna byla hodně unavená, v ruce držela knihu. Pan učitel řekl: „Díky této ženě chodíte do školy.“ Vzádu se ozve spolužák: „Alespoň víme, kdo za to může.“

Letěli jsme časem dál. Stáli jsme v kanceláři. Za stolem seděl pán a psal. Řekla jsem: „Tohoto pána už jsem viděla,“ na což mi učitel odpověděl: „Znáte ho všichni. Je to pan Palacký. Můžete ho vidět třeba na bankovce. Díky tomuto pánovi máme češtinu.“

Objevíli jsme se v davu. Všichni jásali. Projel kolem nás nějaký pán na koni. Učitel začal povídat: „Jsme v roce 1918. Na koni sedí náš první prezident Tomáš Garrigue Masaryk. Je konec 1. světové války.“

Najednou jsme se ocitli v dalším davu, ale jely tam tanky a na tancích seděli vojáci. Všichni jásali. Pan učitel začal povídat: „Je rok 1945 a konec 2. světové války. Na tancích sedí naši osvoboditelé.“

Byli jsme na náměstí. Na nákladáku stál a mluvil přísně vypadající pán, který mluvil k lidem a oslovoval je soudruzi a soudružky. Učitel začal vysvětlovat: „Toto je Klement Gottwald a Zlín, který znáte, se jmenuje Gottwaldov. Děti, a bude hůř.“

Stáli jsme o pár let dál. Opět jsme viděli tanky, ale už to radostně nevypadalo. Tanky totiž střelily! Pan Komenský nás začal utěšovat: „Nebojte se, všechno nakonec dobře dopadne, za několik let bude líp.“

Pohybujeme se místem, na kterém jsem už určitě byla. Tedy, spíš stojíme v davu lidí, ve kterém se příliš hnout nedá. Co to je za hluk? Všichni kolem nás zvoní klíči. Učitel začal vysvětlovat: „Toto je

sametová revoluce, támhle je budoucí pan prezident Václav Havel. Děti, ale za chvíli nám zvoní. Ještě vám musím honem něco ukázat.“ Luskl prsty a řekl: „Vidíte? Právě se nám objevily naše nové hranice. Je rok 1993, kdy jsme se stali samostatným státem. A teď už je čas vrátit se do třídy.“

Sedíme ve svých lavicích a házíme na Učitele národů obdivné pohledy. „Tak na shledanou, děti. Doufám, že až příště přijdu, tak se spolu zase něco naučíme,“ rozloučil se a odešel. Ještě dnes, po tolika letech, pořád vzpomínám na nejlepší vyučovací hodinu, kterou jsem v životě zažila.

Škola snů

Eva Jurčíková, 7. třída ZŠ UNESCO Uherské Hradiště

Moji školu snů si představuji velmi jednoduše, ale zároveň originálně. Na každý předmět bychom měli učitele, který by měl s tím předmětem něco společného.

Matematiku si představuji tak, že zlomky by na tabuli najednou ožily a povídaly si s námi, řekly nám něco o sobě a třeba by nás naučily nějaké taháky. Učila by nás paní učitelka Zlomková.

Češtinu by nás učil Jan Amos Komenský. Při probírání pravopisu Y a I by na nás tato písmena vyskočila z učebnice. Y by mluvilo velmi hlubokým hlasem a I by mluvilo pisklavým hláskem.

Angličtinu by nás učil Johnny Depp, dívali bychom se na Netflix s titulky.

V přírodopise by ožila všechna vycpaná zvířata, která jsou v učebně, a my bychom si s nimi mohli hrát a zkoumat je. Náš pan učitel Alexandr Fleming by se uměl proměnit na zvířata, která už vymřela.

V zeměpise by nás učil Kryštof Kolumbus. Kdybychom se učili o Panamském průplavu v Americe, stačilo by jenom prstem ukázat na místo na mapě, které chceme navštívit a už bychom se tam objevili.

Hudební výchova by byla velmi živá. Měli bychom nejlepšího učitele na světě, Bena Crista. Učil by nás zpívat, pohybovat se do rytmu a nebrat si urážky k srdci. Samozřejmě by byl náš třídní učitel a jezdili bychom s ním o velkých prázdninách na turné, abychom ho podporovali.

Fyziku by nás učil Isaac Newton. Měl by přístroj, kterým by dokázal ovládat gravitaci a my bychom si alespoň vyzkoušeli, jaké to je, když nás nepřitahuje Země.

Leonardo da Vinci by nás měl na výtvarku. Naučil by nás malovat postavy, řekl by nám něco o svém životě a možná by něco prozradil o tajemné Moně Lise.

Největší profesionálové, Lionel Messi a Cristiano Ronaldo, by nás učili tělocvik. Ronaldo by cvičil kluky a Messi holky. Na konci ŠŠR (Super Školního Roku) bychom si proti sobě zahráli. Myslím, že by to bylo vyrovnané, protože kluci hrají fotbal déle a lépe, ale my bychom měly lepšího trenéra.

Alespoň na chvíli bych takovou školu chtěla zažít, potkat tolik slavných a skvělých lidí, ale moje škola snů by byla neúplná bez méj nejúžasnější třídy, kterou mám moc ráda a nikdy bych ji nevyměnila.

Setkání s Janem Amosem Komenským

Matěj Mahdal, 7. třída ZŠ J. Bublíka Bánov

Konečně jsem přišel ze školy, dnes jsem už opravdu hodně unavený, ani nemám chuť jít do nějakého kroužku. Čeká mě pořádná fůra učení a vůbec se mi do toho nechce, ale říkám si, že se musím nějak nakopnout a stále si nestěžovat. Zaběhl jsem na zahradu za svým pejskem a trochu si s ním pohrál, abych se alespoň odreagoval. Hned se mi zvedla nálada, když mě můj Maxík začal štěstím olizovat. Pořád jsem si s ním hrál a hrál, až mě svýma očičkami přesvědčil, že se půjdeme projít. Říkám mu: „Maxíku, já s tebou teda půjdu, ale dnes jen na chvíli, mám moc učení a nechci si pokazit známky.“

Chodili jsme spolu po Bánově a celou cestu jsem myslel na písemku ze zeměpí, jestli to zvládnu. Raději jsem přidal do kroku, až Max skoro nestíhal. Pospíchal jsem, abych se začal včas učit.

lidé někdy nechovají ssssprávně.“ Slon pralesní odpoví: „To máš pravdu. Někdy nám lidé dost ubližují.“ Tur domácí zabučí: „Poučení u této bajky je jasné. Nejsme pokaždě vděční tomu, kdo nám pomůže.“ „Vidím, že jste vnímaví a umíte se zamyslet nad danou situací. Všichni jste odpověděli správně,“ s úsměvem chválí učitel žáky. „Odměnou pro vás je týden bez domácích úloh, ale budete se celý život snažit být vděční za každou maličkost i za každého člověka.“ Crrrrrrr! „Nějak nám ta hodina utekla, nemyslíte? Mějte se hezky a užívejte si každé společné chvíle. Na shledanou.“

Ve stejném rytmu probíhá každá hodina v této škole snů. Toto je ta nejlepší škola, protože všichni, kdo tu jsou, se k sobě navzájem hezky chovají a vzájemně se podporují. Nikdo z nich se totiž nepřetvařuje, umí si udělat srandu i ze sebe a nikdo se tu nevyvyšuje nad ostatní. Je jasné, že se někdy pohádáme, ale vždycky se zase udobříme... A to je prostě nejvíc.

(bez názvu)

Eliška Uhlířová, 7. třída ZŠ J. Bublíka Bánov

Ahoj, jmenuji se Eliška. Chtěla bych se s Vámi podělit o jeden zážitek, o kterém jsem si nejdřív myslela, že se stal, ale nakonec to byl jen sen.

Je čtvrtek šest hodin ráno. Vstala jsem dnes docela brzo, nasnídala jsem se, oblékla jsem se a čekala na Romču. Romča přišla dnes také dříve než obvykle. Šli jsme na autobusovou zastávku. Cestou se k nám přidal Ondra. Bylo to příjemné ráno. Dorazil jsme na zastávku a všimli jsme si, že tu jsou jenom spolužáci z naší třídy. Bylo nám to hodně divné, protože na zastávce je vždycky hodně dětí.

Přijel autobus, nastoupili jsme a jeli do školy. Cestou jsme si vykládali. Došli jsme do školy a žádné děti ani učitelé tu nebyli. Nahlédli jsme do všech kabinetů, ale nikdo nikde nebyl. Šli jsme si sednout do přírodovědné učebny, protože jako první hodinu máme přírodopis. Sedli jsme si a za chvíli zazvonilo. Najednou někdo vzal za kliku a otevřel dveře. Všichni jsme si mysleli, že je to paní učitelka, ale nebyla. Do naší třídy vešel Jan Amos Komenský. Mysleli jsme si nejdřív, že to je náš pan zástupce, protože si rád dělá randu a rád baví žáky. Nerozumněli jsme tomu, taková podoba, to není možné. Zdálo se nám to podezřelé. Byl to hlas, který jsme nikdy nikdo neslyšeli. Tak jsme si opravdu začali myslet, že je to někdo jiný, a že představuje Jana Amose Komenského. Nevěděli jsme, co máme dělat, jestli se ho máme na něco ptát. Celá třída byla potichu, bylo ticho jako v kostele. Chodil mezi námi, prohlížel si nás. A my jeho také. Byl nám sympatický a my jemu asi taky, protože se na nás hezky usmíval. Zeptal se: „To jste tak potichu vždycky? Co s Vámi je? Váš mě poznáváte, ne? Jsem Jan Amos Komenský.“

Ze zadní lavice se ozvalo: „Masopust je až v únoru.“ Všichni jsme se zasmáli, dokonce i Jan Amos Komenský se zasmál. Napětí se postupně uvolňovalo a začali jsme se ho ptát na různé otázky. Byl velmi milý, vstřícný a laskavý. Zeptal se i on nás: „Znáte nějaké hry?“ Mezi námi žáky se zvedlo nadšení a ozvalo se hlasitě: „Ano.“ Jan Amos Komenský byl potěšen. Zeptali jsme se: „Chcete je ukázat?“ Jeho odpověď zněla: „Ano, budu velmi rád.“ Všichni jsme vytáhli mobily a sedli si blíž k němu. Byl v rozpacích, ptal se: „Co to je?“ Všichni jsme se zasmáli. Ozvalo se: „Bodejť by to věděl, je z jiné doby.“ Vysvětlili jsme mu, že je to chytrý mobilní telefon. Ukázali jsme mu, jak se stahují hry, jak se hrají, jak se s ním fotí a mnoho dalšího. Koukal na to, div mu oči z důlků nevypadly. Dali jsme mu telefon do ruky a ten, panečku, válel! Všechno uměl, jako by to znal odjakživa.

Zazvonilo, ale nám to nevadilo, někteří si toho ani nevšimli, jak byli zaujatí. Po docela dlouhé době se nás zeptal, jestli si chceme zahrát hry, které hrával jako malý. Všichni až na pár výjimek jsme chtěli. Hráli jsme například panáka, který nás velmi bavil. Dále jsme hráli schovku po celé škole, hoňku, slepou bábu a mnoho dalšího. Moc nás to bavilo, dokonce i více než hraní na mobilu.

Pomalou se blížil oběd a my jsme dostali hlad. Jenže ve škole nebyl nikdo jiný než my. Proto jsme si oběd museli uvařit sami. Byla to velká zábava. Dohodli jsme se, že uvaříme kuřecí vývar a vepřo-knedlo-zelo.

Kluci vařili polévku a holky vepřo-knedlo-zelo. Při vaření nám Jan Amos Komenský vyprávěl o jeho životě, co všechno zažil a co se mu podařilo. Jak jsme ho všichni poslouchali, tak se nám začalo připalovat zelí, rychle jsme běželi k plotně, ale bylo už pozdě. Zelí bylo úplně černé. Nevadilo nám to, uvařili jsme nové. Tak jsme vařili a vařili a dávali jsme si na to už větší pozor. Dovařili jsme a sedli ke stolu. Moc nám chutnalo.

Po obědě jsme se Amose Komenského zeptali, jak se sem vůbec dostal. On nám řekl: „No, to je trochu složitě, s kolegou děláme takový experiment. Byl jsem totiž zvědavý na děti v budoucnosti, a tak jsem tu.“ Všichni jsme poslouchali. Zeptali jsme se ho, jak se dostane zpátky. On nám řekl: „Jsem na to připravený, mám takový náhrdelník, který mi odpočítává, za jak dlouho se vrátím zpět do své doby.“ Podíval se na něj a lekl se. Zbývala mu totiž poslední minuta. Řekl nám, že se s námi musí rozloučit, protože mu za chvíli vyprší čas. Rozloučili jsme se s ním hromadným objetím. Jemu stekla slza a řekl: „Jste velmi chytré a srdečné děti. Budte odvážné a laskavé.“ A zmizel. Bylo nám to líto, ještě jsme s ním chtěli být, ale byli jsme rádi, že se vůbec něco takového stalo. Říkali jsme si, že na tento den nikdy nezapomeneme. Byl to zatím náš nejlepší den školy. Moc nás to bavilo.

A v tom jsem se probudila a zjistila jsem, že to byl jenom krásný, dlouhý sen. Na druhý den jsem se dověděla, že se tento sen zdál i všem mým milým spolužákům.

Škola snů

Lukáš Nevařil, sekunda Gymnázium Uherské Hradiště

Ráno vstanu, posnídám chipsy, protože maminka už je v práci a nemůže mě kontrolovat.

Pohledem na telefon zjistím, že už je osm hodin, rychle se usadím do svého školního křesla, přikryju se dekou, protože v pyžamu je zima. Nasadím si virtuální brýle značky Komenský verze 4.3 a stisknu zelené tlačítko na pravé straně. V tom okamžiku můj pokoj zmizí a ocitám se ve výuce.

1. hodina: zeměpis

Brýle mě transportují do nádherné džungle v Jižní Americe u řeky Amazonky.

Kolem nás běhají exotická zvířata, kocháme se vysokými stromy a občas se lekne neznámého zvířete... Náhle se na kameni objeví učitel a začne popisovat druhy zvířat. Když se pan učitel rozhodne zkoušet, vzneseme se do výše a musíme postupně určit jména řek vinoucích se pod námi, pohoří nacházející se na západě, oceány omývající břehy pevniny i průplav v dálce na severu. Na konci hodiny mrknutím oka pořídíme kopii všeho učiva.

2. hodina: dějepis

Naše brýle nás opět transportují, tentokrát však o několik století zpět - do období Velké Moravy. Dozvídáme se nové poznatky o počátcích naší země české. Za několik minut přijíždí Sámó se svojí ozbrojenou družinou a začne bojovat proti Avarům. Po celou dobu neléostného boje fandíme Sámovi. Nakonec Sámó vyhrává. Náhle se ale zjevuje paní učitelka a začne nám vytýkat, že svým příšerným křikem měníme dějiny. Nakonec začne učit. Většina třídy nedávala pozor, protože Sámó začal zase bojovat, tentokrát nikoliv s Avary, ale s franským vládcem Dagobertem. Hodina končí, rychle ukládám poznámky do virtuálního sešitu. Točící se přesýpací hodiny mě znervózňují, neboť bitva probíhá dál bez nás.

3. hodina: informatika

V hodině informatiky nám pan učitel ukazuje, co se nachází v našich brýlích. Po sejmutí krytu brýlí vidíme procesor Tintel 8086 na 4,77 Thz. Grafická karta Tident 8900i je připojena k displeji s rozlišením

64k a pozorovacím úhlem 180 stupňů. Zkoušíme do brýlí naprogramovat jednoduché funkce pomocí jazyku E plus plus, což má za následek, že polovině třídy přestávají brýle fungovat. Postupně se vracíme do reálného světa...

Jaké by to bylo být učitelem?

Silvie Menšíková, 6. třída ZŠ UNESCO Uherské Hradiště

Kdybych byla učitelkou, tak bych chtěla mít kabinet ve druhém patře, abych nezlenivěla. Chtěla bych mít společný kabinet s nějakou hodnou a sympatickou kolegyní. Seděla bych u okna s výhledem na park nebo obchody (mám ráda nakupování). Každé ráno bych si udělala malinový čaj do krásného hrnečku. Přezula bych se do Fila přezůvek a sundala si bundu a šálu.

Vždy, když bych vešla do třídy, by děti byly usměvavé a milé. Učila bych je hravou formou, aby je to bavilo a nebyly otrávené. Žáci by obvykle pracovali ve dvojicích nebo větších skupinkách, aby se naučili mezi sebou komunikovat a spolupracovat. Vždy bych jim, když něco zvládnou, dala jedničku nebo nějakou dobrotu. Hrávali bychom naučné a zábavné hry tak, aby je to bavilo a zároveň si procvičovali třeba různé příklady, násobilku, vyjmenovaná slova, přídavná jména a tak dál.

Jezdili bychom na výlety, na exkurze a chodili do divadla. Ještě bychom chodili na procházky do přírody. Nacvičovala bych s nimi různá divadelní představení a tanečky. Chodili bychom bruslit a kluci by hrávali fotbal. Holky by hrály to, co by chtěly a hlavně co by je bavilo, jako kluky fotbal.

Vždy, když by byly rodičovské schůzky, tak bych rodičům ukazovala, jak probíhá vyučování, jakou formou jejich děti učím. Ukazovala bych jim známky žáků a vysvětlovala, jak žáci dávají pozor a jak se na hodiny připravují.

Ve třídě bych chtěla menší počet dětí, aby se s nimi dobře pracovalo.

Poslední den školy před Vánoci bychom si sedli ke stromečku a děti by si rozdaly dárky. Snědly by si cukroví, které přinesly. Pustila bych jim nějakou pohádku. Zkoušely by si zvyky a obyčeje, které se o Vánocích už málo dělají. Stejně tak bych to dělala i s jinými svátky jako třeba o Velikonocích a Halloweenu, jen trochu jinak.

Snad by mě děti i rodiče měli jako paní učitelku rádi a hodně by se toho děti naučily.

Doufám, že by se všem líbily i moje metody učení a slavení svátků.

Ideální učitel

Linda Olšáková, 6. třída ZŠ Staré Město

Jak už asi víme, nejspíš i z vlastních zkušeností, každý učitel není úplně příjemný. Chtěla bych vám popsat, jak si představuji já toho ideálního učitele. Na začátku bych vám ale chtěla říct něco o mých současných učitelích.

Jsem v šesté třídě, učí nás dvanáct učitelů. Musím říct, že jsem se toho bála. Hned první týden jsme poznali všechny z nich. Byli celkem sympatičtí a příjemní, překvapilo mě to. Ale stejně jsem byla pořád nervózní, protože se mi několikrát stalo, že učitel byl v první hodině příjemný a v druhé hodině to bylo horší a horší. Teď mám za sebou už skoro celé pololetí a tak, jak se ukázalo v první hodině, tak to i zůstalo. Jsem za to ráda. Všichni nám vyjdou vstříc, a když něco nechápeme, vysvětlí nám to. Každý učitel, který nás učí, nemá daleko od toho mého „ideálního učitele.“ A jak už jsem na začátku říkala, toho ideálního vám popíšu a tak trošku vše spojim i s příběhy ze života.

Ten pravý učitel, kterého si představuji, není ten, který vám dá celou hodinu volno nebo vám dovolí dělat v hodině třeba i stojky. Mě totiž škola baví, některé předměty více a některé méně.

Toho ideálního učitele si představuji takto: měl by být sympatický, což u některých učitelů chybí. Vadí mi totiž, když učitel přijde do hodiny zamračený a první věc, kterou udělá, když vejde do dveří je, že začne po všech křičet. Několikrát mi to zkazilo celou hodinu a někdy i celý den. V určitých případech to pochopím, když třeba uděláme nějaký průšvih, ale když učitele naštvě něco předtím a pak si na vás jenom vylije zlost, tak to je vážně hrůza!

Další vlastnost, která by rozhodně neměla ideálnímu učiteli chybět, je smysl pro humor. Já mám ráda, když je učitel vtipný. Alespoň sem tam by mohl každý učitel hodit nějaký ten vtípek. Stalo se mi, že učitel přišel do třídy, usmíval se, ale hned jak jsme se pozdravili, tak bylo: „Buďte zticha, nechte toho, nebo si napíšeme test.“

Když se celou hodinu bavíme (což se nám, musím říct, občas stává) tak to chápu. Ale když například opakujete učivo, mohlo by se to podle mě vzít tak trošku hrou. Když nemůžete nějaké učivo pochopit, je dobré na to chvíli zapomenout, nějak se odreagovat, a pak na to jít znovu. Z vlastní zkušenosti vím, že to funguje. Takže učitelé, buďte alespoň trochu vtipní a hlavně se usmívejte!

Další věc, která podle mě často chybí, je přísnost. A nemyslím teď konkrétně tu v hodinách. Mám na mysli situaci, ve které se řeší nějaký kázeňský přestupek. Někteří učitelé jenom „vletí“ do třídy, zařvou a zase odejdou. To nemá žádný účinek a ani na mě by to nefungovalo. Podle mě je dobré si toho člověka vzít stranou a trochu se o tom pobavit. Zeptat se ho například, proč konkrétní věc udělal a tak. Toto podle mě často chybí.

Tak trochu tady narážím na další věc. Několikrát se mi stalo, že ve chvíli, kdy se někomu ve třídě něco přihodilo, přišel učitel a zeptal se, co se děje. Jeden člověk řekl jednu verzi a druhý druhou. Učitel si pak ani jednu teorii neověřil u ostatních a prostě jednoho z nich obvinil. Mně osobně se to stalo několikrát. Často jsem neměla chuť ani povídat. A to si pak učitelé zbytečně kazí pohled žáků na ně.

Toto by tedy byl můj ideální učitel.

Dopis Honzovi

Filip Hrančík, 7. třída ZŠ Polešovice

Ahoj Honzo, jak se ti vede? Já se mám dobře. Nebudeš tomu věřit, ale někteří spolužáci říkají, že vůbec nechápou, proč chodí do školy. Podle mě je to hloupost. No a kvůli několika takovým věcem ti píšu.

Za těch 400 let se toho totiž hodně změnilo. Máme povinnou školní docházku, učíme se cizí jazyky, používáme počítače a hlavně je celý svět propojen internetem. No ty vlastně ani nevíš, co to je, takže nemá smysl ti to vysvětlovat. No jo, za vás se vlastně používaly tělesné tresty. Teď už se nepoužívají, ale někdy by to bylo i potřeba. Nebudeš tomu věřit, ale učitelé už zase stávkovali. Nejspíš proto, aby měli větší platy. Nakonec jim je zvedli. Podle mě si to však zaslouží. No, teď tě i trochu potěším, protože na tvou počest byl v den tvého narození ustanoven Den učitelů. A když už jsme u tvého narození, mám ještě jeden důležitý dotaz. Kde ses vlastně narodil? No, víš, ptám se proto, že to v dnešní době nikdo neví. Hádá se Komňa, Nivnice a Uherský Brod. Komňa si myslí, že když se po tobě jmenuje, tak ses tam prý narodil. Nivnice zase říká, že když se tam narodili tvoji rodiče, takže ses tam narodil i ty. No a Uherský Brod si tě přivlastňuje, protože jsi tam vyrůstal. Kdybys mi to pověděl, byl bych ti moc vděčný.

Na konec dopisu pro tebe mám pár dobrých rad do budoucna. Jestli budeš muset jednou odejít, rozhodně nejezd do LEŠNA! Všechno ti tam shoří a to by byla velká škoda. Dále by ses mohl podívat do Švédska, je tam moc hezky. Nebo do Anglie. To by bylo super. Nezapomeň mi poslat pohled! S pozdravem Filip

PS: Čekám na tvoji odpověď.

Jan Amos Komenský - návštěvník

Jakub Malina, 8. třída ZŠ Větrná Uherské Hradiště

Kdyby k nám přijel na chvíli
Jan Amos Komenský,
ten velký učitel národů -
narozený snad v Uherském Brodě nebo v Nivnici,
v krajině Moravy, poseté vinicí.

Jaké by to asi bylo, kdyby k nám vešel do třídy a pravil:
Buď příjemný a milý ve tváři,
vlídný a zdvořilý, ať srdce tvé zazáří.
Ve způsobech buď přívětivý a pravdomluvný ústy,
radostný a upřímný v srdci, jak drahokam přeci.
Miluj a milován budeš,
i když poutníkem na Zemi se staneš.

A co by řekl našim učitelům?
Že nesmějí být podobní sloupům u cest,
jež pouze ukazují kam jít, ale samy nejdou,
nýbrž ať školáky pečlivě vedou.

Jediným učitelem hodným toho jména jest ten,
který vzbuzuje ducha svobodného přemýšlení
a bystrého myšlení, vyvíjí cit osobní odpovědnosti,
k tomu přidává dar trpělivé laskavosti.

Cílem vzdělání a moudrosti je,
aby člověk viděl před sebou jasnou cestu života,
jak barevná louka na jaře květy rozkvétá.
Po ní opatrně vykračoval,
naplněn vědomostmi a všemi dobrými ctnostmi.
Na minulost pamatoval,
přítomnost znal
a budoucnost předvídal.

Mého srdce ráj

*Pavčina Mikulincová, 9. třída
ZŠ a MŠ Traplice*

Ve hvězdách se ztrácím,
přírodou bloudím.
Do světa snů se ráda vracím.

Je teplá letní noc,
sedím u jezera,
a napadá mě tisíc slov.

Ticho, klid, hvězdy plují na hladině
a teplý vánek
vzduchem se line.

Můžu se rozběhnout
bosa nekonečnou loukou
a slyšet vítr s ozvěnou.

Usínám s hvězdami nad hlavou.
Do snů mi pěje lesní říčka
a ráno probouzím se padající rosou.

To štěstí, ta radost!
Má duše je plná,
tady jsem šťastná.

Sem se chci vždy navracet,
je to můj oblíbený svět.
Tady je mého srdce ráj!

Ideální školní den aneb „sen záškoláka“

Kateřina Minaříková, 8. třída ZŠ F. Horenského Boršice

Můj nejkrásnější školní den
je bohužel jen pouhý sen.
Byl by jen jednou v roce
radostný jako Vánoce.

Byl by jen tělocvik, kreslení, zpěv.
Přehlíželo by se zlobení, řev.
Za vyrušování a orgie,
byla by zvláštní prémie.

V poledne oběd - salát a řízeček,
tomu by odolal snad jenom blbeček.
Po řízku miska plná ostružinek,
potom samozřejmě dlouhý odpočinek.

Pak by nás všechny, těžko věřit tomu,
zavezl třídní autem Škoda domů.
Škoda jen, škoda jen, je to sen, je to sen.
Škoda, škoda, škoda, ...

Jak by měl vypadat nejlepší učitel

Nejlepší učitel, co ho chci mít
musel by vypadat jako Bred Pitt.

Do školy jezdil by pořádným žihadlem,
schody by zdolával přemetem nad madlem.

Přišel by do třídy, odložil desky.
Co je to za chlapy? Neumí česky!!!

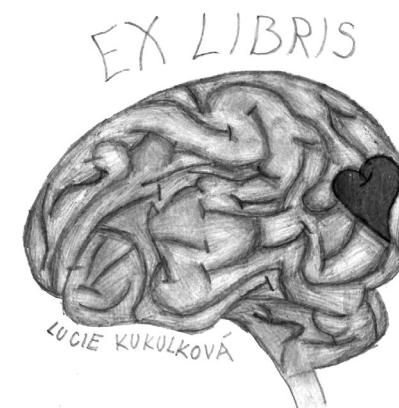
Jaké by to bylo, kdyby do třídy místo paní učitelky/ pana učitele vešel do třídy Jan Amos Komenský

Jan Amos Komenský a v naší třídě?
Hned by se rozhlížel po hadru, křídě.
Asi trochu by ho zaskočilo
co by v ní okolo všechno bylo.

Interaktivní tabule, internet, CD a DVD,
asi by dlouho přemýšlel,
kam až to všechno povede.

Počítače a tablety, dálkové ovládání.
Ten by se asi podívil,
co je tu všechno k mání.

Naštěstí nás jen zasněně
sleduje z obrázku na stěně.

Lucie Kukulková, 10 let

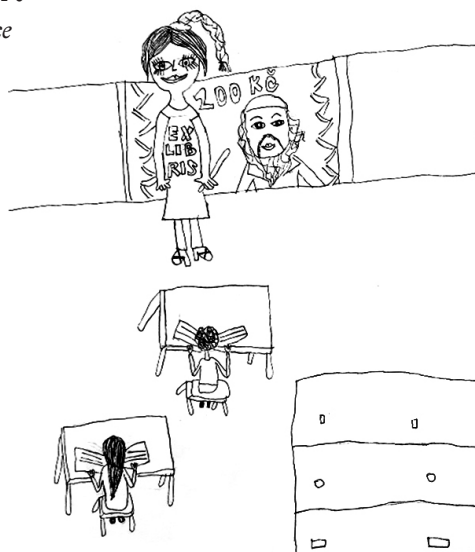
Jaké by to bylo být učitelkou?

Simona Doležalová, 9. třída ZŠ F. Horenského Boršice

Odpoledne bych došla ze školy,
nemusela bych dělat žádné úkoly.
Žákům bych písemky dala,
až by je z toho bolela hlava.

Písemky bych opravila
a přitom šálek kávy pila.
Známkou budou hodnoceni,
která se dnes velmi cení.

O přestávce bych šla do sborovny,
připravit se na další terory.
Prohodila pár slov s učiteli,
a pak šla do další třídy.

Barbora Bílová, 10 let

Jak by vypadala má škola snů?

Má škola snů by vypadala,
jako by z jiné dimenze byla.
Všude samí jednorožci,
těch přece není nikdy dosti.

Samozřejmě nesmí chybět také růžová,
která by po celé škole byla.
Všude samá radost a dětský smích,
no panečku, co si přát víc!

Ve třídě by světla zářila
a samá radost se z nich šířila.
Takovou školu mít,
o tom se mi může jenom snít.

Jak by měl vypadat nejlepší učitel?

Nejlepší učitel by měl vypadat tak,
že se nebude přetvařovat.
Bude vždycky upřímný,
i když se nám to někdy nelíbí.

Pořád by se jenom smál
a ostatním by radost rozdával.
Takového učitele,
to by chtěl přece každý, ne?

Se vším by nám poradil
a nikdy nás nezradil.
V nouzi by nás nenechal,
pomocnou ruku by nám vždy podal.

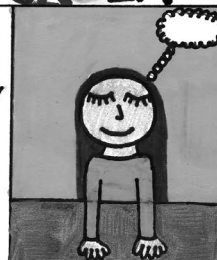
Škola snů

Emma Vystrčilová, 5. třída ZŠ J. Bublíka Bánov

Napsala a nakreslila
Emma Vystrčilová

ŠKOLA SNŮ

Jednou ve škole
Jsem se zamyslela:
Škola snů.....
To je dobrý nápad.
Mohla bych dělat co
chci a jak chci.

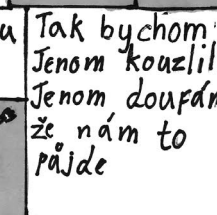
Třeba místo paní učitelky
by učila ..... Hořčice!

Nebo bychom měli místo
těch nechutných mlék
čokoládové žabky!
Jen by nám trochu
poskakovaly ve třídě

A celý den bychom
hrdli o ohnivý pohár,
kouzlili bychom A
Bojovali proti
ZLU!!!

Počkat!!! To už trochu
přeháním

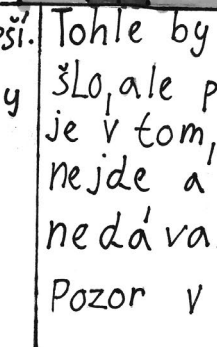
Tak bychom
Jenom kouzlili.
Jenom doufám,
že nám to
pájde

Jen doufám
že nám nic
nerozbije
(když je tak
Velikej)

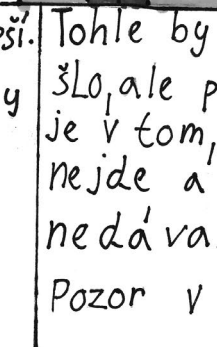
A třeba.....
bychom měli místo
pana školníka
Hagrida!

Tohle by všechno
šlo, ale problém
je v tom, že to
nejde a že jsem
nedávala
Pozor v hodině!

A teď to nejlepší.
Místo naší školy
by byla?
Bradavická
škola!

Zklamání

Dorota Bučková, 8. třída ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod

Do ticha se náhle začal ozývat dětský pláč. Bylo časné jarní ráno a spolu s loukou posetou kvítím se probouzel k životu i malý chlapec. Matka ho láskyplně držela v náruči, po tváři jí stékaly slzy štěstí. Ptáčci kroužili nad povozem, jež táhly dvě sametově černé kobyly a prozpěvovali dítku veselou melodii na uvítanou do nového světa.

Chlapec dostal docela obyčejné vesnické jméno – Jan. Brzy se však ukázalo, že on ani zdaleka tak obyčejný není. Vynikal zvláštním nadáním, touhou po vědění a zvědavostí. Těšil se do školy a neustále se maminky ptal, kdy už bude dost starý na to, vydat se spolu s ostatními dětmi temnými uličkami a rozcestími vědy.

Když ten čas konečně přišel, malý Jan byl zklamaný. Představoval si školu jako něco úžasného, nadpřirozeného, kde se dozví odpovědi na všechny své otázky. Ráno už se netrpělivě převaloval v peřinách z husích per, která ho příjemně hrála, a když do světnice pronikl první sluneční paprsek, vyskočil z postele. Popadl brašnu, brk a inkoust a bez snídaně utíkal rovnou do školy. Stál před vysokou, majestátně vyhlížející budovou s obrovskými dřevěnými vraty a kovaným klepadlem. Zastavil se na příjezdové cestě a vzrušeně se na školu podíval. Odhodlaně se nadechl a zaklepal. Dveře se otevřely a na prahu stál postarší muž, spíše pohádkový dědeček, jakého chlapec znal z matčiných příběhů, které mu vyprávěla před spaním. Vlasý měl bílé jako sníh, opíral se o úhlednou berličku a z fajfky, kterou držel v pravé ruce, do vzduchu vzlétaly obláčky kouře. „Á, mladý muž dnes poprvé do školy?“ pronesl křehkým hlasem stařec. Jan byl příliš uchvácen jeho podivným vzhledem, že se nezmohl na slovo a jen přikývnul. Stařec se otočil zády k němu a zmizel někde ve tmě. Jan se ho rozhodl následovat. Šli spolu dlouhou chodbou vymalovanou bílým vápnem, míjeli jedny dveře za druhými a až došli na úplný konec chodby, stařec se zastavil u dubových dveří. Dopadal na ně jemný sluneční paprsek a chlapec si všiml podivného znaku vyrytého do dřeva. Muž dveře otevřel dokořán, a když si všiml, jak vystrašeně a nervózně se Jan tváří, povzbudivě se na něj usmál. Jan mu jeho milé gesto oplatil, avšak necítil se příliš sebevědomě. V obdélníkové místnosti byli chlapci přibližně jeho věku, seděli v lavicích a nervózně fukali prsty o stůl. To mu dodalo sebevědomí a rozhodl se přisednout si k plavovlasému chlapci, který seděl nejbližší. Sotva se usadil, do dveří vstoupil vysoký muž s brunátným obličejem, dlouhým uhlově černým knírkem a buřinkou nasazenou na dlouhé, po ramena splývající, vlasy. Rázným krokem vykročil ke katedře a pevně vázanými deskami praštil o stůl. Postavil se před tabuli a začal obrovskou rychlostí odříkávat nazpaměť naučený text: „Dobrý den, žáci, jsem váš nový učitel a v mých hodinách bude absolutní ticho. Nikdo z vás nebude vykřikovat, dělat neslušné obličejky, bavit se se sousedem, ani nic podobného. Za jakýkoliv váš prohrěšek si vysloužíte trest a musím říct, že trest bolestivý. V mých hodinách se bude mluvit jen a pouze latinsky. „Je tu snad někdo kdo něčemu nerozumí?“ otázal se mlčících žáků. „Kdo nám odříká abecedu?“ řekl a ukázal na tabuli za jeho zády, na které byly křídou napsány nějaké podivné klikyháky, kterým Jan vůbec nerozuměl. Snažil se schovat za lavici, aby si ho učitel nevšiml, ale spíš tak na sebe přilákal pozornost. „Ale, ale Komenský!“ zařval hřmotným hlasem. „Ty se chceš určitě nechat dobrovolně vyvolat, že?“ řekl přísným hlasem a uhladil si svůj knírek. Jan si nepřál nic jiného, než aby byl ještě doma v teple plápolajících kamen. Rád by řekl ne, ale měl strach z toho neznámého trestu. Ve třídě bylo ticho. Učitel procházel mezi lavicemi a u Jana se zastavil. „Postav se!“ zaburácel, až chlapci leknutím nadskočili. Stál teď nad Janem a kroutil hlavou. „Umíš abecedu?“ zeptal se výhrůžně. Jan zavrtěl hlavou.

Neodvážil se říct jediné slovo. Učitel vzdychl a odešel do temného rohu. Janovi spadl kámen ze srdce, myslel, že třeba učitel vytáhne z kapsy vesty svůj stříbrný kapesní nožik a uřízne mu jazyk, aby už nikdy nepromluvil. Místo toho se učitel usmíval potěšením od ucha k uchu. V ruce držel nějaký podivný proutek. „A teď si ukážeme, jak dopadne každý, kdo bude odmlouvat,“ pronesl a pokynul Janovi, ať jde blíže. Vykasal si rukávy své košile a čekal, až si Jan klekne do temného rohu plného pavučin. „Nastav ruce!“ přikázal. Jan se klepal strachy, stěží dokázal své ruce ovládnout. Učitel se rozmáchl proutkem a bil malého Jana přes prsty. Na zápěstí se mu začaly objevovat červené šrámy, a když začaly krváčet, začal kvilet bolestí. Učitel ho se škodolibým potěšením sledoval, jak se krčí v koutě a svíjí v křečích. Nechal ho tam, otočil se k žactvu a řekl: „Tady máte názorný příklad toho, co se vám stane, když se nebudete pilně učit.“

Jan si všiml strachu v dětských očích, všiml si, že ty veselé, plápolající jiskřičky vyhasly. Bylo mu strašně. Prál si, aby byla škola hrou, zábavou, místem, kam děti budou chodit rády. Aby byla přesně taková, jakou si představoval.

Perličky památné

Zuzana Petrášová, 9. třída ZŠ J.A. Komenského Nivnice

Daniel byl neobyčejný.

Nebyl to takový ten tuctový chlapec nevyčnávající z davu, právě naopak. Ve třídě měl postavení jakéhosi třídního komika a lumpa zároveň. Jiskřivé hnědé oči mu energicky svítily pod čupřinou tmavých kudrnatých vlasů a jeho osobitý úsměv s dolíčky mu skoro nikdy nemizel z tváře. Všichni ho měli rádi a všemi otřásl ten hrozný den. Den, kdy mu oči vyhasly.

Za to, že teď seděli v černém, mohl opilý řidič, co najel na chodník. Katka toho člověka nenáviděla, i když ho v životě neviděla. I Adam ho nenáviděl. I Linda, Jakub a Anna ho z celého srdce nenáviděli. Kvůli němu ztratili přítele a Katka dokonce lásku. V jejich srdcích byl chlad, naproti tomu však slunce na obloze žhnulo a nebe bylo bez mráčku.

Jak je nespravedlivé, že hodní lidé mizí jako chmýří ve větru, zatímco zlo se množí jako červi v mršině?

Smutek a zlost přivedly Katku do stavu podobného klidu před bouří. Bouří, která propukla až v jejím pokoji. Věci, dříve vzorně uklizené na svých místech, byly rozházené všude možně. Z její nejoblíbenější vázy zbyly jen střepy a ona sama ležela na posteli a z očí jí vyvěraly potoky slz. Bála se, že se v tom moři slz a smutku utopí, a tak vyrazila z pokoje pryč.

Venku se již stmívalo, i když byl střed léta. Katka by nejradši tomu všemu utekla, ale věděla, že by se jí Daniel jen vysmál. On před ničím neutíkal. A ona taky nebude. Ale přesto si potřebovala odpočinout od světa. Namířila si to tedy pryč z města. Nahoru, nahoru, na horu...

Mezitím na lavičce před domem seděli Linda a Adam. Ruku v ruce, prsty zaklíněné do sebe. I přes to, že den byl slunečný, nezpívali ptáci. Tím pádem vše působilo mrtvě a nepřírodně. Linda chvíli mlčela, ale pak vyslovila to, co si myslela: „Teď bychom měli být všichni pospolu a navzájem si pomáhat, nemyslíš, Adame?“ „Možná, ale třeba se chce někdo uklidnit sám.“ Adam teď z profilu vypadal jako filozof, což ale Lindě nebránilo s ním nesouhlasit. „Blbost, teď by nikdo neměl být sám. A zvlášť Katka ne. Vždyť to byl její kluk. Kdoví čeho je schopná. Aby neudělala nějakou blbost. Víš, co myslím.“ „Ať je po tvém, ale doufám, že není tak naivní, aby se o něco takového pokusila.“ „Doufejme.“

Vydali se tedy shromáždit zbytek své party.

Jakuba našli hned, protože se ho nedalo přehlédnout. Byl rozvalený na terase domu jeho rodičů a kolem sebe měl poházené prázdné plechovky. Celkový dojem vypadal otřesně, ale dnes se vše tolerovalo. „Já nejsem tak moc opilý, jak si myslíte. Nejméně půlka z toho je nealko nebo cola,“ zakřenil se a pokračoval: „dáte si taky?“ To pokývl hlavou směrem k dalším dvou balením piva. „Ne, teď máme něco důležitějšího na práci. Zvedni svá zcyrhózozatělá játra a jdeme,“ řekl Kuba.

Na Annu se už nemuselo čekat, byla na místě setkání přesně na čas, protože když jí Linda volala, zrovna se procházela nedaleko odsud. Mlčky se tedy vydali pro Kateřinu.

„Je mi líto, ale Kateřinka už před nějakou chvílí odešla ven. Říkala, že se potřebuje uklidnit, ale byla bych radši, kdyby s ní někdo byl.“ „Jistě, madam, nechte to na nás. My už ji najdeme.“

„Kde by mohla být?“ Linda vypadala docela nervózně. „Nevím, ale ona obvykle své mámě říká kam jde. Tohle není žádná sranda, musíme ji co nejdřív najít.“ „Chceš nám sdělit ještě něco, co už dávno víme, nebo se ji vydáme co nejrychleji hledat, Jakube?“ „Tak promiň, že se starám o to, aby se naši kamarádce nic nestalo!“ „Hej, vy dva, zmlknete už. Musíme jít.“ Anna vypadala, jako by sekýrovala malé děti. A ty děti - Linda a Jakub, se před její zlostí jen křčily. Našli ji asi po dvou hodinách. Seděla na kopci nad městem a nepřítomně civěla před sebe. „Tak jste mě našli.“ „A že nám to trvalo dlouho,“ zasípal Jakub unaveně.

Seděli tam, za svitu hvězd, neboť se již setmělo. Do ticha se pak ale ozval Adamův hlas: „Pamatujete si, jak Daniel vyšrouboval všechny šroubky z Herbertovy lavice? Byla to pomsta za to, že šikanoval mladší ročníky.“ „Jo, to bylo perfektní, jak se válel na zemi a div, že nepukl vzteky,“ konstatovala Anna. „A víte, jak v první třídě přišel do školy jen v županu a tvrdil, že zaspal a nestíhal?“ „Ano, to bylo k popukání. Od té doby se z něj stal ten největší rošťák z ročníku.“ „A víte vy co?“ řekla Katka. „Díky těm jeho perličkám si ho všichni pamatují.“

Na jeho vylomeniny celá parta vzpomínala celou noc. Smáli se, plakali a s láskou se dívali na hvězdy, které jim úsměv oplácely.

Stařík

Petra Macháčková, 8. třída ZŠ a MŠ Větrná Uherské Hradiště

Jakmile jsem vkročila do jindy hlučného areálu školy, poznala jsem, že je něco jinak. Věčně upovídání studenti se drželi v hloučkích a tiše diskutovali s ostatními spolužáky. Společenská místnost, ve které to často bzučelo jak v úle, byla prázdná, našlo se tam jen pár lidí s knihou v ruce. Mezi nimi byla i má kamarádka Sofie. Svižným krokem jsem k ní přispěchala a posadila se na pohovku vedle ní. Ona můj příchod ani nezaznamenala a stále visela na knize. Ani mé přidušené odkašlání ji nepřinutilo zjistit, kdo si vedle ní přisedl. Povzddechla jsem si a rychlým pohybem pravačky jsem jí knihu vytrhla z ruky.

„Hej!“ zvýšila hlas a naštvaně pohlédla před sebe. Když si mě všimla, zamračila se a začala se natahovat po knize v mém sevření.

„Prostě ahoj by tě nezabilo, nebo snad ano?“

Sofie si otráveně odfrkla: „Čau.“

Její pozdrav však vyzněl spíše jako nadávka než jako radostné přivítání kamarádky.

„Spokojena? Teď mi tu knihu vrať.“

Ušklíbla jsem se a díky svým šesti centimetrům, které jí scházely, jsem knihu vyzdvihla nad hlavu. „Nejprve mi řekni, co se tu děje. Někdo snad umřel?“

Sofie se rozesmála: „Ne, ale učitel zeměpisu na to dnes ráno rozhodně vypadal.“

Znovu se natáhla po knize, ale já ji zvedla ještě výš.

„Alice!“

Pobaveně jsem se usmála: „Víš, co chci slyšet.“

Sofie se mnou ještě chvíli o knihu zápasila, ale nakonec to vzdala a na důkaz vzdoru si zkrřížila ruce na prsou. Tvářila se opravdu nasupeně, ale věděla jsem, že je jen otázkou pár minut, než její tvrdohlavost opadne.

„Tak dobře,“ zapištěla otráveně a nastavila ruku, abych jí knihu mohla předat. V duchu jsem se z vítězství zaradovala a pomalu jí knihu vložila do rukou. Ona po ní hned chňapla a přitáhla si ji těsně k tělu, abych jí knihu nemohla znovu vytrhnout. Nijak jsem na ni nenaléhala a jen jsem čekala, až začne.

„Dneska ráno přišel do školy nějaký podivný stařík.“

Zvedla jsem obočí: „Stařík?“

Sofie přikývla. „Jak se později ukázalo, měl sjednanou schůzku s ředitelkou. Někteří poslouchali za dveřmi, ale moc toho prý nezaslechli.“

„A proto jsou dnes všichni tak nezvykle tiší?“ přerušila jsem ji.

„Dostanu se k tomu.“ zamručela nevrle, „kde jsem to skončila?“

Povzddechla jsem si a pohodlně se rozvalila na pohovce. „Ředitelna.“

„Jo, jasně, a když potom ten chlapík vyšel ven, počkal si na něj Richard z druháku.“

„Richard?“

„Přesně ten. Začal si ho dobírat a chrlít na něj různé narážky. Sice jsem u toho nebyla, ale holky říkaly, že to byla zajímavá podívaná. Ten stařík si ho vzal stranou a dobře deset minut tam s ním o něčem mluvil. Když ho potom propustil, byl prý Richard bílý jako křída a odmítal o tom s kýmkoliv mluvit.“ Ať to byl kdokoliv, fandila jsem mu.

„Nikdo nezaslechl, o čem spolu mluvili, ale muselo to být vážně něco, když i někoho, jako je Richard, dostal do kouta.“

Sofiin hlas náhle přerušilo zvonění. Všichni studenti, kteří v herně doposud zůstali, kvapně odcházeli pryč. Taky jsem se zvedla a naposled pohlédla na Sofii. Ta už si knihu strčila pod paži, na záda hodila batoh a vydala se pryč. Osaměla jsem. Když zvonek přestal zvonit, konečně jsem se vzpamatovala a došlo mi, že bych měla být ve třídě.

Naše třída naštěstí nebyla od herny daleko, a tak jsem ani nijak zvlášť nespěchala. Jakmile jsem se ocitla u dveří třídy, naskočila mi husí kůže. Byly už zavřené, ale zvýšený hlas učitelky jsem nemohla přeslechnout. Snažila jsem se uklidnit své bušící srdce a odhodlala jsem se zaklepat. Hlas uvnitř utichl a rozechvělou rukou jsem vzala za kliku. Profesorka si mě skrz tlustá skla brýlí zkoumavě měřila. Já jí ale nevěnovala ani sebemenší pozornost. Mnohem víc mě zaujal muž, o němž mluvila Sofie. Jeho azurové modré oči teď spočinuly na mně. Rozzlobený hlas profesorky mě donutil znovu obrátit pozornost k ní.

„Slečno Bersová, jsem nadšena, že jste se rozhodla pocítit nás svou přítomností.“

Někteří žáci se rozchechtali, ale většina raději zůstala zticha.

„Omluvám se, paní profesorko, už se to nestane.“

„Posaď se.“

S úlevným výdechem jsem zamířila dozadu ke své lavici. Co nejtíšeji jsem odsunula židli a posadila se. Profesorka navázala na to, z čeho jsem ji nejspíš vyrušila.

„Takže jak už jsem říkala, tady pan profesor nám sem přišel přednést něco zajímavého o škole.“ Kousek ode mě někdo něco otráveně zahuhlal. Kradmým pohledem jsem muže pozorovala a snažila jsem se ho alespoň trochu odhadnout.

Nebyl to žádný stařík, jak tvrdila Sofie. Mohlo mu být něco kolem šedesáti let. Možná působil starší kvůli tmavému plnovousu. Měl na sobě něco, co připomínalo černý kněžský hábit. Prošedivělé vlasy mu sahaly těsně pod ramena. Vždy, když s někým navázal oční kontakt, připadalo mi, jako by mu viděl až hluboko do duše. Nemohla jsem si vzpomenout, koho mi svým vzhledem připomínal. Muž se ujal slova a začal mluvit o vzniku školní docházky a o celé její historii. Pozorně jsem jeho slovům naslouchala a po nějakých patnácti minutách jsem obdivně zvedla obočí. Tento muž se ve svém oboru opravdu vyzná. Byla jsem si jistá, že znalosti našeho učitele dějepisu mu nesahaly ani po kotníky. Svůj přednes zakončil slovy: „Má-li se člověk stát člověkem, musí se vzdělat.“

Paní profesorka povstala a začala tleskat. Část třídy taky, ale ostatní jen otráveně mručeli. Já ale k druhé půlce nepatřila. Tleskala jsem, neboť si muž získal můj obdiv. Muž jako by v mém tleskání rozeznal upřímnost a krátce se na mě usmál.

Osoba, kterou jsem v něm viděla, byla už několik století mrtvá, ale přesto se zdálo, jako by vstala z mrtvých a přišla nás o něčem poučit.

„Za všechny v této třídě vám děkuji za váš poučný přednes, pane profesore,“ promluvila profesorka a uřala tak potlesk.

„Bylo mi ctí, paní učitelko, že jsem mohl tak chytré mladé hlavy o něčem poučit.“

Muselo se mi to zdát, ale připadalo mi, že na mě při těch slovech mrknul. Paní profesorka chtěla ještě dát čas na otázky, ale zvonek, který se na chodbě rozezněl, zavelel jasně. Všichni pomalu vstávali ze svých míst a hrnuli se pryč z učebny. Jenom já nedokázala spustit oči z muže. Toužila jsem znát odpověď.

„Promiňte,“ zavolala jsem na něj a zastavila ho tak ve dveřích.

„Přeješ si, děvenko?“

„Víte, bude to znít hloupě, ale někoho mi připomínáte.“

Muž si promnul vous a tázavě se na mě zahleděl.

„Opravdu? Koho?“

Cítila jsem se trapně. Teď už ale bylo na útěk pozdě: „Jana Amose Komenského.“

Polkla jsem a čekala, že se mi bude smát, ale on na mě jen zadumaně hleděl. Nakonec se jen tajemně usmál a otočil se k odchodu.

„Jsi chytré a všímavé děvče.“

Naposled se otočil. „Jistě od tebe můžeme čekat velké věci.“

S tím mě nechal stát na chodbě, abych si jeho slova v klidu přebírala v hlavě. Sama pro sebe jsem se usmála. Už nebylo pochyb, s kým jsem se právě setkala.

Labyrint světa, ráj srdce a knih

Nella Andryšková, kvarta Gymnázium Uherské Hradiště

Podzimní deště pomalu přecházely v mírné sněžení a rtuť teploměru nenápadně klesla pod nulu. Člověku už se nechtělo strávit celý den venku a přechod z jedné budovy do druhé se pro většinu lidí stal jen nepříjemnou nutností. Slunce dobíhalo svůj každodenní závod už kolem páté hodiny odpolední, ale jeho svit nahradila záře tisíce vánočních světýlek. Výkladní skříně obchodů se hemžily vánočním zbožím, které lidé nadšeně kupovali a schraňovali ve skříních.

Toto počasí a tento čas pro mě znamenaly pečení cukroví, dolaďování dárků, plánování Vánoc, ale hlavně taky čtení, protože sama zima přímo vyzývá k zabalení se do nějaké teplé deky a ponoření se do knihy v blízkosti chladnouchého čaje.

V tu dobu jsem ale řešila jeden problém. Neměla jsem žádný kus, který bych chtěla číst. Cítila jsem, jako by mi všechno dobré už prošlo rukama a nic lepšího mě v regálech nečekalo. Zároveň jsem sice věděla, že to není tak úplně pravda, ale zkrátka a dobře jsem neměla sílu pátrat po dobrém titulu, jenž by mi sedl, mezi tou obrovskou spoustou knih, které byly k dostání.

Možná náhodou, možná osudem se mi při ranním čtení zpráv na internetu objevil titulek, který mě hned při prvním pohledu zaujal. „Na předměstí Paříže vyrostl labyrint obsahující nejlepší knihy světa! Vyberte si tu svou!“ I když jsem byla mírně skeptická k tomu, co se ze článku vlastně nakonec dozvím, otevřela jsem jej, při jeho čtení mě skepse nadobro opustila a vystřídal ji ohromení. Dozvěděla jsem se, že na předměstí Paříže postavili obrovskou budovu, která obsahovala knihkupectví v podobě labyrintu. V jeho různých částech byly rozličné knihy – staré, ty, co byly vydány teprve tento rok, romantické, detektivní, od autorů známých i od těch, o kterých jste snad nikdy neslyšeli – a myšlenkou jeho stavitelů bylo, že každý si intuitivně najde právě tu, kterou by si měl přečíst. Člověk jednoduše zaplatil vstup do budovy a bloudil jejími spleťtými uličkami až do chvíle, kdy objevil něco, co ho zaujalo, a to si pak odnesl. Určitě jste nebyli nuceni odejít s první knihou, kterou jste objevili. Tehdy mě to vážně nadchlo, i protože budova na fotce vypadala opravdu ohromně zajímavě. Začalo ve mně hlodat pokušení a již o dva dny později jsem byla domluvená s jednou kamarádkou. Měly jsme koupené letenky a zamluvené

ubytování na okraji Paříže. Ani jedna z nás tam ještě nebyla a každá toužila se tam někdy podívat, ale nikdy předtím jsme se nedostaly dál než k představám. Tak jsme si tedy obě nadělily úžasný dárek k Vánocům a začaly jsme se náramně těšit.

Když jsme pak na konci dubna stály bok po boku před oním podivným knihkupectvím, zdálo se mi to jako věčnost, co jsem narazila na ten článek. Pískově žlutá moderní stavba měla od pohledu tak tři patra a některé její stěny byly ozvláštněny tlustými černými pruhy. Navzájem jsme si věnovaly trochu nervózní, ale nedočkávy úsměv a vykročily jsme k masivním vstupním dveřím a posléze i k pokladnám. Dostaly jsme něco jako GPS po labyrintu, abychom se dokázaly vrátit zpátky, když najdeme knížku, již si budeme chtít odnést. Kamarádka šla první a já jsem chvíli počkala, až se vzdálí, abychom se navzájem neovlivňovaly a nešly jsme za sebou, a potom jsem s velkým očekáváním vykročila vpřed. Bezmyšlenkovitě jsem zahýbala do černých uliček, míjela jsem odbočky, stoupala jsem po schodech a má zvědavost rostla. Cestu mi osvětlovaly pásy teplých žlutých světél, které se probouzely, jen co jsem se k nim přiblížila. Na nikoho jsem nenarazila. Knihy ležely na matných černých podstavcích sahajících mi asi do pasu a byly osvětlené dalšími světly. Párkrát jsem objevila nějakou knihu, kterou jsem už četla. Jindy mě nález nezaujal. Když mé nadšení trochu opadlo a já si říkala, že snad už nenajdu nic pořádného, trochu jsem si vyčítala, že tady tak marním čas, vykoukl na mě ze zatáčky středně tlustý svazek. Pomalu jsem přišla blíž a opatrně jsem otevřela desky. Pozorně jsem si ji prohlédla a za chvíli jsem se přistihla, že hltám už třetí stránku. Zvedla jsem oči od knihy a neubránila se potutelnému úsměvu. To je ona... řekla jsem si a od té chvíle jsem ji nosila pořád u sebe.

Nikdy jsem příliš nevěřila na osud, ale tahle zkušenost mým přesvědčením trošku otrásla. Občas je třeba nevzdat hledání té své knihy... Možná ji najdete nějakou čirou náhodou, jako se to povedlo mně.

Neobyčejné

Anna Skybová, 9. třída ZŠ J.A. Komenského Nivnice

Všichni známe takové dny, kdy se nám nechce vůbec nic, jen ležet v posteli, na gauči a nic nedělat. S tím, že chodím do školy, mi přijde, že takové dny chci pořád. Nic nedělat, nikam nejít. Ale i přes to musím každý den do školy. Mně se tak nechce, navíc dnes máme psát test z fyziky a tu máme jako první hodinu.

No nic, musím vstávat, nechci přijít do školy zas pozdě. „Pohni sebou, Chrisi“ ozvalo se z kuchyně. „No jo, už jdu, už jdu.“ Rychle jsem se obul, vzal bundu, batoh a vyrazil. Zase jsem neposnídal, super... to bude perfektní den. Sedl jsem do lavice, dnes jsem to stihl před zvoněním, nějak se zlepšuju. Vytáhnul jsem z uší sluchátka. Zazvonilo, třída se ztišila, uklidnila, super, fyzika, test.

Do třídy vešel učitel. „Kdo to je?“ všichni začali šeptat, už tu nebylo ticho, byl to docela normální ruch. Stoupl si před tabuli. „Tak třído!“ všichni se zpět uklidnili. Nastalo hrobové ticho. Nikdo nevěděl, kdo to je. „Přiďte mi povědomý,“ ozvalo se mi za zády. Mně taky. Někde jsem ho viděl, ale kde? Najednou ten pán promluvil. „Co jste dělali včera odpoledne?“ Nikdo nevěděl, jak reagovat. „Ani se nepředstavil...“ ozvalo se z vedlejších lavic. Náš největší šprt zvedl ruku. „No, ty, jak se jmenuješ?“ „Sam.“ „Nuže dobrá, je to velice zvláštní jméno. Co jsi dělal včera odpoledne?“ „Šel jsem na stolní tenis a večer jsem se učil na dnešní test, né...“ „Ty jsi pako, Same.“ „Proč to říkáš?“ A podobné hlášky se najednou ozývaly ze všech lavic. „Aha, vy snad nechcete psát test?“ Zeptal se nás pán v divném oblečení. „Ne, kdo by chtěl?“ Řekli jsme všichni skoro synchronně. „Proč? Proč byste neměli psát testy, učitelé uvidí jak na tom jste, jak vás oni učí, co musí změnit, abyste to uměli,“ chvíli se odmlčel, ve třídě bylo hrobové ticho. „Všimli jste si vůbec, kdo jsem?“ Zase se to ve třídě rozšeptalo, rozruch, zas. „Vždyť to je Jan Amos Komenský, ne?“ vyšlo ze Sama. „Máš pravdu, jsi šikovný chlapec, Same,“ zase jsme se všichni uklidnili. „Je zajímavé, že si mě pamatuje aspoň někdo, za to jsem rád. Víte, život není o tom, že budete

psát testy. Teď je to pro vás jakási forma přípravy, abyste si všechno pamatovali. Pokud ne všechno, tak aspoň co nejvíc. Tím si budete jisti, že to víte, umíte, zvládnete v životě. Časem to nebudou testy, bude to práce. Ta si na vás ověří, zda-li všechno umíte a chápete. Proto musíte psát testy.“ „Proč jste tu?“ ozvala se Natálie. „Došel jsem se podívat, jak si vedou moje děti. Jak moc se posunul svět. Jak moc se změnil způsob vyučování tady. A jak vás vidím a poslouchám, moc vás to tu nebaví.“ Třídou se rozeznělo souhlasné mručení. „Z čeho jste měli psát test ve fyzice?“ „Z pák jednozvrtných a dvojezvrtných,“ jako vždy Sam. „Zajímavé,“ přecházel před katedrou. „Pojďte ven, umíte to, chápete ten princip?“ Z nikoho nic nevypadlo, šli jsme za ním ven. „Dobře, posaďte se do trávy, tak,“ přešel ke stromu, vzal si větev. „Tak, páka dvojezvrtná,...“ začal nám to vysvětlovat. Páni, já to chápu! Ehm... né, že bych to nechápal i před tím, ale takhle kdyby nám to učitelé ukázali a vysvětlili v reálném životě, asi bychom to všichni pochopili napoprve. No, zazvonilo na přestávku, všichni jsme se zvedli. Pan Komenský se na nás podíval : „Kam jdete?“ „My musíme na další hodiny, děkujeme, na shledanou!“ říkali jsme jeden přes druhého. „Aha...“ zůstal tam stát. Bylo to divné, ale skvěle naráz. Nikdo z celé třídy nechápal, co to bylo, proč? Ale nám to nevadí, mluvili jsme s historicky známou osobností, to jen tak někdo nemůže říct. Naše třída ano.

Hned jak jsem došel domů, řekl jsem to mamce. „To se ti zdálo, to máš z toho, že jsi nesnídal.“ Haha, vtip mami.... „Ne, to ne. Celá třída ti to dotvrdí!“ „No, dobře, dobře, co si dáš na večeři?“ Šel jsem do pokoje, hodil jsem sebou na postel. Mohl bych se jít učit, nechce se mi. Ale to, co říkal Jan Amos Komenský, je pravda. Testy a škola nás naučí něco dodržovat. Ať to jsou pravidla, povinnosti, nebo plnění úkolů.

Můj nejlepší/nejhorší zážitek ze školy...

Kryštof Vašťák, kvarta Gymnázium Uherské Hradiště

29. březen 2020

Deník Hrom

Již od věčejšího večera můžeme na celém území České republiky pozorovat neobvyklou, zcela nepochopitelnou událost-všechny busty Jana Amose Komenského ožily. Mluví lidským hlasem, novodobým jazykem a disponují mimikou. Nikdo tento jev nedokázal zatím vysvětlit.

29. březen 2020

Internetový deník iZítřa.cz

Zázrak, který nedokáže nikdo vysvětlit. Všechny busty českého velikána J. A. Komenského se probraly k životu. Lidé navštěvují všechna místa, kde je možno setkat se s pedagogem a autorem díla Labyrint světa a ráj srdce. „Tohle je neuvěřitelné. Myslel jsem si, že se nacházím ve snu. Dlouho jsem si nedokázal připustit možnost, co se děje,“ řekl pro náš internetový portál ministr školství. O případ se zajímají zahraniční média, noviny The New York Times mluví o jevu jako o „zázraku pedagogiky.“

Sedím za stolem a pozoruji otcův zachmuřený výraz. „Co je to za blbost,“ slyším zpod kníru. „Tohle je nemožné, nějaká novinářská kachna. Spletli si datum, 1. dubna ještě není.“ A o to je všechno zajímavější. Viděl jsem už i rozhovor v televizi, vše, co se píše, musí být pravda. Už včera večer mi volal Petr. Navrhl jít tuhle senzací prozkoumat, máme totiž obrovské štěstí, jedna z oněch oživlých bust se nachází u nás ve škole. Sbalíme baterky, něco málo k snědku, slovník latiny a se setměním vlezeme zadním vchodem dovnitř.

Za naší školou je bývalé hřiště. Teď už se tam nachází jenom divoké křoví a několik suchých stromů. A za nimi jsou ony zrezivělé dveře, kterými se dostaneme dovnitř. Plán by byl.

Odnáším prázdný talíř od stolu a utíkám do pokoje. Googlim si něco o Komenském, pro všechny případy, aby nenastal trapas, že nevím něco, co bych měl. Proplétám se labyrintem písmen. Každou hodinu hypnotizují hodiny.

Den se přehoupl k večeru a konečně mi zvoní mobil. Zvednu ho a poslouchám hlas Karla.

„Ať jsi tu během pěti minut. Je tu už i David.“

Oblékám si svetr, беру batoh, řítím se ze schodů a narážím do mámy, která zrovna přišla domů.

„Kampak se ženeš, Tome?“

„Jenom jdeme s klukama ven.“

„A kdy se vrátíš?“ je strašně neodbytná. Kluci nesmí jít dovnitř beze mě.

„Nevím,“ odsekávám jí a hned mi dochází, že ji takhle ještě víc naštvu. Dávám jí pusku na tvář a za chůze na ni volám „Mám tě rád.“ Musí to stačit.

Ženu se ulicemi a zastavuji se až u bývalého parku za školou.

„Čekáme jenom na tebe,“ odsekne mi Karel.

Už jsme ale všichni a prodíráme se křovím. Dveře povolují, vržou, skuhrají, ale nechají se přemluvit a my se ocitáme ve tmě na školním schodišti a rozsvěcujeme baterky.

„Krucí!“ ozve se ze tmy. Zastavíme se a díváme se jeden na druhého.

„Kdo to řekl?“

„Já celou dobu mlčím.“

„Já taky.“

Rána. Tříštění skla? David zakřičel. V tom zmatku slyším jenom „Jsou tři a mají baterky.“ Cítím bolest v hlavě, zavírám oči a sunu se k zemi.

Pomalou se probouzím a cítím, že mám svázané ruce. Jsou přivázané ke školní židli, k Davidovi a Karlovi. Pod kuzelem světla přivírám oči a cítím kapky krve sunoucí se po mém čele. Začínám rozeznávat obrysy dvou postav. Černá kukla, černé tričko, černé kalhoty a boty.

„Co tu chcete?“ promlouvá k nám vyšší z nich.

„My... chtěli jsme se podívat na tu bustu...“ souká ze sebe David.

„Ta je naše,“ řekne ten chlap v černém, zhasíná světlo, odchází od nás, zavírá dveře, ještě slyším klíč v zámku. Super, jsme zamčení ve škole v černé místnosti. Bez našich věcí.

Sedíme a smiřujeme se s naším nepěkným osudem. Rezignovaně sedíme a pokouší se o nás spánek.

Znovu slyším klíč v zámku. Ve dveřích se objevila postava školníka. Zjišťuji, že je už ráno a třeští mi hlava.

„Kluci, kluci. Máte jediné štěstí, že ten kus kamene umí mluvit. Jinak byste tu byli zavření na věky, do této místnosti nikdo nechodí.“

Začal nám rozvazovat provazy.

„Kde jsou ti v černém, co nás sem zamkli?“

„No, už je má policie. Ale když jsem přišel, leželi na zemi. Zavalila je ta busta. Jo, a taky právě on mi řekl, co se stalo a kam vás mám jít hledat.“

Vycházíme z pokoje a zdravíme našeho zachránce. Omlouváme se za vloupání do školy a vysvětlujeme naše úmysly. Náš plán nespočíval v žádné krádeži ani zpeněžení materiálu za video mluvící sochy. Komenský je moc milý, a dokonce ocenil slovník latiny, který mi vypadl z batohu.

Když se na to dívám s odstupem času, šlo o jeden z nejlepších zážitků. Dobře, asi úplně nejlepší. Kdo může říct, že mu život zachránil Učitel národů?

Kámen se stal kamenem 15. listopadu, v den výročí úmrtí Jana Amose Komenského. Musím říct, že mi chybí. Každou přestávku jsme si povídali. Ale co se dá dělat. A jak se vlastně stalo, že ožil? To veřejnost neví. Historikové, vědci, a dokonce ani mystici nedošli záhadě na kloub. Mně se ale Amos svěril. Pravý důvod je, že se chtěl podívat, jak vypadá školství dnes.

Moudra pana Komenského

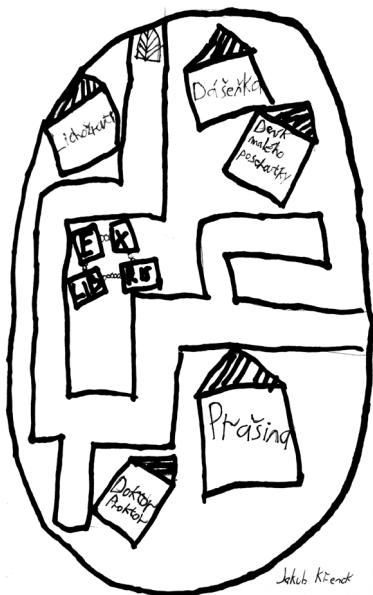
Kristýna Budačová, kvarta Gymnázium Uherské Hradiště

Sedím nad sešitem, v ruce tužku a přemýšlím o panu Učiteli, o kterémžto psáti uloženo mi bylo. Leč „Všeliké kvaletování toliko pro hovado dobré jest.“ A tak nespěchám a uvažuji, co o posledním biskupovi Jednoty bratrské vlastně vím. Zjišťuji, že skoro nic. Samozřejmě jako každý, kdo kdy chodil do školy, jsem byla informována o jeho zásluhách v podobě moderní pedagogiky. Myslím, že deset let psal česko-latinský slovník, který mu pak za jedinou noc shořel. Ale... co o něm vím jako o člověku? Jak už bylo řečeno, sotva co by se za nehet vešlo. Pouštím se proto do pátrání.

A protože právě „Knihami mrtví poučují živé“ a autor leckdy mezi řádky takovéto poučné publikace zanechá i střípky sebe sama, vydávám se ponejprv do světa v doprovodu Všežvěda Všudybuda a Mámení. Moc se však nedozvím, neboť ať se snažím, jak se snažím, nerozumím jazyku, kterým byla kniha napsána. Jak bych tedy mohla číst mezi řádky? Mám zvláštní pocit, že pan Komenský je vlastně docela vtipný, ale to je všechno. Bezpochyby si „Přejeme, aby každému národu jeho vlastním jazykem bylo vykládáno,“ neboť jinak nemá smysl cokoli říkat.

Pomalů už to začínám vzdávat a zvažuji, že raději napíšu něco na téma „Nejlepší učitel.“ Čistě pro zajímavost se ještě podívám na citáty pana Učitele a do oka mi padnou slova „Naši učitelé nesmějí být podobni sloupům u cest, jež pouze ukazují kam jít, ale samy tam nejdou.“ S tím naprosto souhlasím. Listuji tedy dál a zjišťuji, že s člověkem, kterého jsem nikdy neviděla, bych si třeba mohla o něčem i popovídat (kdyby nebyl mrtvý) a také mu dát v leccems za pravdu. Je to zvláštní, že? Žil už docela dávno, a přece se od jeho časů zase tolik nezměnilo. Ale možná je to jenom tím, že pan Komenský měl velký náskok před dobou, v níž žil. Všem, na co pan Učitel přišel, sice ještě nerozumím, ale „Každému člověku je jeho věk školou,“ a tak asi počítá, že časem pochopím...

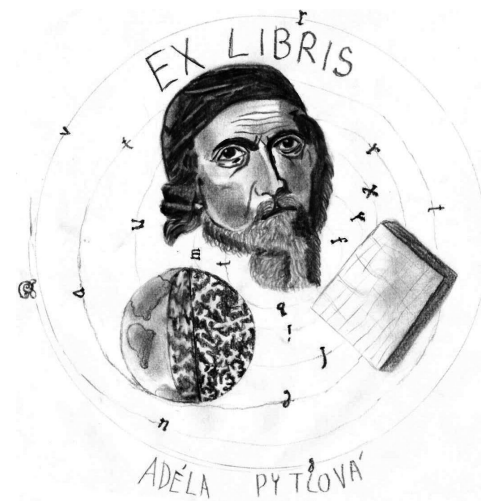
To mi ovšem připomíná, že mám za úkol napsat slohovou práci...

Jakub Křenek, 11 let

*Sborníček oceněných prací z literární a výtvarné soutěže
Texty nebyly jazykově ani stylisticky upraveny, pouze zjevné překlepy
Vydává Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana
v Uherském Hradišti v červnu 2020
Na obálce je použita Ex-libris Adély Pytlové
Náklad 120 ks
Brožovaný výtisk, neprodejné
Tisk Joker, s.r.o. Uherské Hradiště*
Děkujeme:
Město Uherské Hradiště, RNDr. Vladimír Koniček,
Eurocentrum Zlín, Vitar s.r.o.

Noc s Andersenem - nejoriginálnější „VÍNS“

Adéla Pytlová, 12 let

Píšu povídky, píšu básně... a Ex-libris 2020
tentokrát na téma Labyrint světa, Komenský a ráj knížek

*Sborníček oceněných prací z literární a výtvarné soutěže
Texty nebyly jazykově ani stylisticky upraveny, pouze zjevné překlepy
Vydává Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana
v Uherském Hradišti v červnu 2020
Na obálce je použita Ex-libris Adély Pytlové
Náklad 120 ks
Brožovaný výtisk, neprodejné
Tisk Joker, s.r.o. Uherské Hradiště*

Děkujeme:
Město Uherské Hradiště, RNDr. Vladimír Koniček,
Eurocentrum Zlín, Vitar s.r.o.

Noc s Andersenem

Nejoriginálnější „vinš“

Knihovna
Bedřicha
Beneše
Buchlovana

Noc s Andersenem NEJORIGINALNĚJŠÍ „VINŠ“

V únoru 2020 vyhlásila Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana v Uherském Hradišti ve spolupráci s **Eurocentrem Zlín** literární a výtvarnou soutěž o nejlepší „vinš“ k dvacetinám Noci s Andersenem. Možná i vy jste už slyšeli o pohádkovém nocování v knihovnách a školách. V plánu bylo 27. března 2020. Protože se kvůli nastalé situaci Noc s Andersenem nemohla uskutečnit v řádném termínu a k nám dorazila řada krásných přáníček, některá si můžete přečíst a prohlédnout ve druhé části sborníčku.

Děkujeme a odměňujeme:

V kategorii výtvarných přání:

- Kolektivní práci žáků 4. třídy ZŠ, MŠ a Praktické školy Vsetín – Princezna na hrášku (Denisa Kandračová, Klaudie Kandrová, Diana Kandrová, Tamara Tulejová, Kevin Kandrač, Erik Tulej, Samuel Ščuka)
- Pavla Pivoňku, ZŠ, MŠ a Praktická škola Vsetín – Slavík

V kategorii poetických přání:

- Karolínu Klementovou, ZŠ a MŠ Jarošov
- Dorotu Zbořilovou, ZŠ Zlechov
- Richarda Bureše, ZŠ Zlechov
- Matěje Kubíka, ZŠ Zlechov
- Gabrielu Burešovou, ZŠ Zlechov
- Annu Piknerovou, ZŠ Polešovice
- Lucii Šilhavíkovou, ZŠ Polešovice
- Štěpánku Šuránkovou, ZŠ Polešovice

Pavel Pivoňka 16 let

Noc s Andersenem

Karolína Klementová, ZŠ a MŠ Jarošov

Zajíček se ptá: „Přečteš mi pohádku?“

„A jakou?“ „O ošklivém káčátku.“

Čtu mu, čtu mu pohádku

O ošklivém káčátku.

Pohádka už skončila.

„Doufám, že se ti líbila!“

Zajíček už spinká šťastně.

Andersenovy pohádky jsou fakt krásné.

Zajíček se ráno vzbudil,

hned si žádá pohádku

O cínovém vojáčku.

Dočetla jsem pohádku

O cínovém vojáčku.

Moc se mu líbila

a taky ho pobavila.

Zajíček se ptá: „Kdes tak

dobrou knížku půjčila?“

V Hradišti v knihovně na polici

poradili mi páni knihovníci.

Kamarádi mi hned řekli

že v knihovně se bude

dělat podvacáté Andersenova noc.

Běžím, běžím, pospíchám...

Přání rychle vám dám.

20. výročí Noci s Andersenem

Anna Piknerová, 3. třída ZŠ Polešovice

Hezká Noci s Andersenem,
slavíš dvacet let.

Čas strávený s pohádkami
těší celý svět.

Už jsem četla o Karkulce, vilách, jeskyňkách,
těšíme se do postýlek v nočních košilkách.

20. výročí Noci s Andersenem

Štěpánka Šuránková, 3. třída ZŠ Polešovice

Vinšujem ti, vinšujem, milý Andersene,
bys to hezky oslavil a ne hrozně drazé.

Hodně hezkých dárečků
a těch malých dortíků.

Oslavte to hezky,
na oslavu zvete všechny.

Ať se vám tam hezky spí,
hajdy, dajdy, dajduli.

Já ti přeju štěstí, zdraví
a Božího požehnání.

Vaše milá Štěpánka,
jedna malá fanyňka.

4. třída, ZŠ, MŠ a Praktická Vsetín

Noc s Andersenem

Lucie Šilhavíková, 3.třída ZŠ Polešovice

Dnes máš krásných dvacet let,
vinšovat ti budem hned.
Dáreček ti dáme,
pak ti zazpíváme.
Přejeme ti ať jsi zdravá,
ať jsi stále usměvavá

Milá Noci s Andersenem, my ti k dvacetinám přejem...

Gabriela Burešová, 2.třída ZŠ Zlechov

...hodně štěstí, hodně zdraví
a hodně veselých dětí.
Ať je zabavíš,
můžeš i malou myš.
Potom můžeš výš.
Zeptej se Niny,
přejem veselé kulatiny.
Vezmi si veselou kouličku
na zábavy trošičku.
Zatančí si písničku,
pak si přečti knížečku
a pak do hajan.
Nech si přát veselý sen,
to my ti přejem.

Milá Noci s Andersenem, my ti k dvacetinám přejem...

Matěj Kubík, 2. třída ZŠ Zlechov

...hodně dětí jako smetí,
velké i malé děti.
Luštíme i jíme,
dobře se bavíme.
Hrady z písku stavíme
a pak se dobře vyspíme.

Milá Noci s Andersenem, my ti k dvacetinám přejem...

Dorota Zbořilová, 3. třída ZŠ Zlechov

...my ti přejem kamarády,
oslava ať se vydaří,
my se s děčkama zasmějeme,
k dvacetinám popřejeme.
Veselí si uděláme
a koláče spořádáme.
Stezku odvahy si užijeme,
pak si ještě pohrajeme.

Milá Noci s Andersenem, my ti k dvacetinám přejem...

Richard Bureš, 2. třída ZŠ Zlechov

...ať je noc zábavná,
děťátka poslušná.
Knížečku si přečteme,
potom hned usneme.
Ať spacáky vezmete
a plyšáky nezapomenete.
Za rok se zase sejdeme,
spoustu zábavy si užijeme.